

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Segercrantz, Gösta.
Titel Title:	<u>Erotik og andre Noveller.</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2.-5. Opl.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København ; Kristiania : Nyt Nordisk Forlag, 1919
Fysiske størrelse Physical extent:	16, 16, 16, 16 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Gösta Segercrantz:

Erotik

1. ark. 2-5 öpl. 1919.

~~192-2950~~

57-374 mv

Det Kgl. Bibliotek

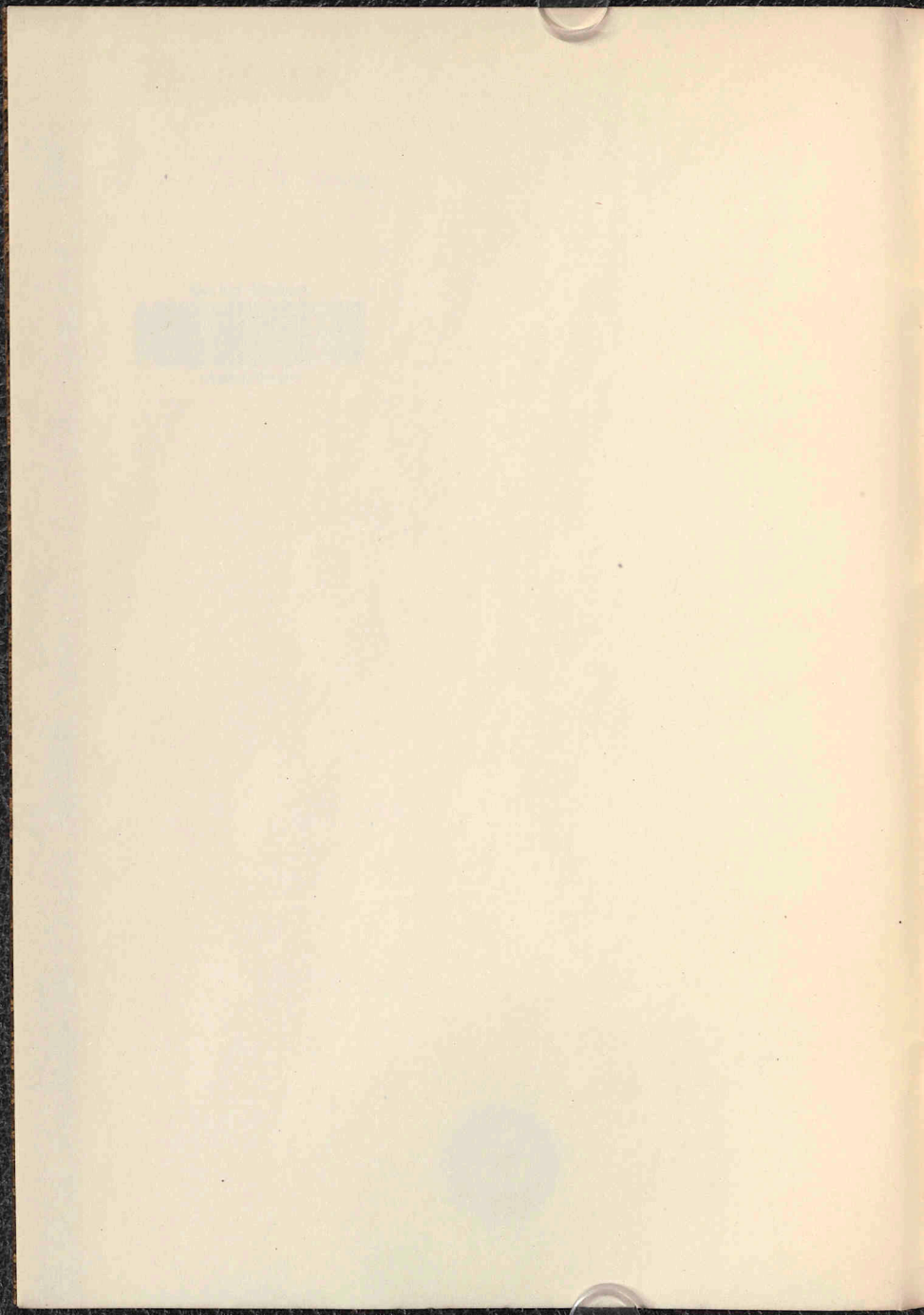

130025957203

THE NORDISK FORLAG
COPENHAGEN

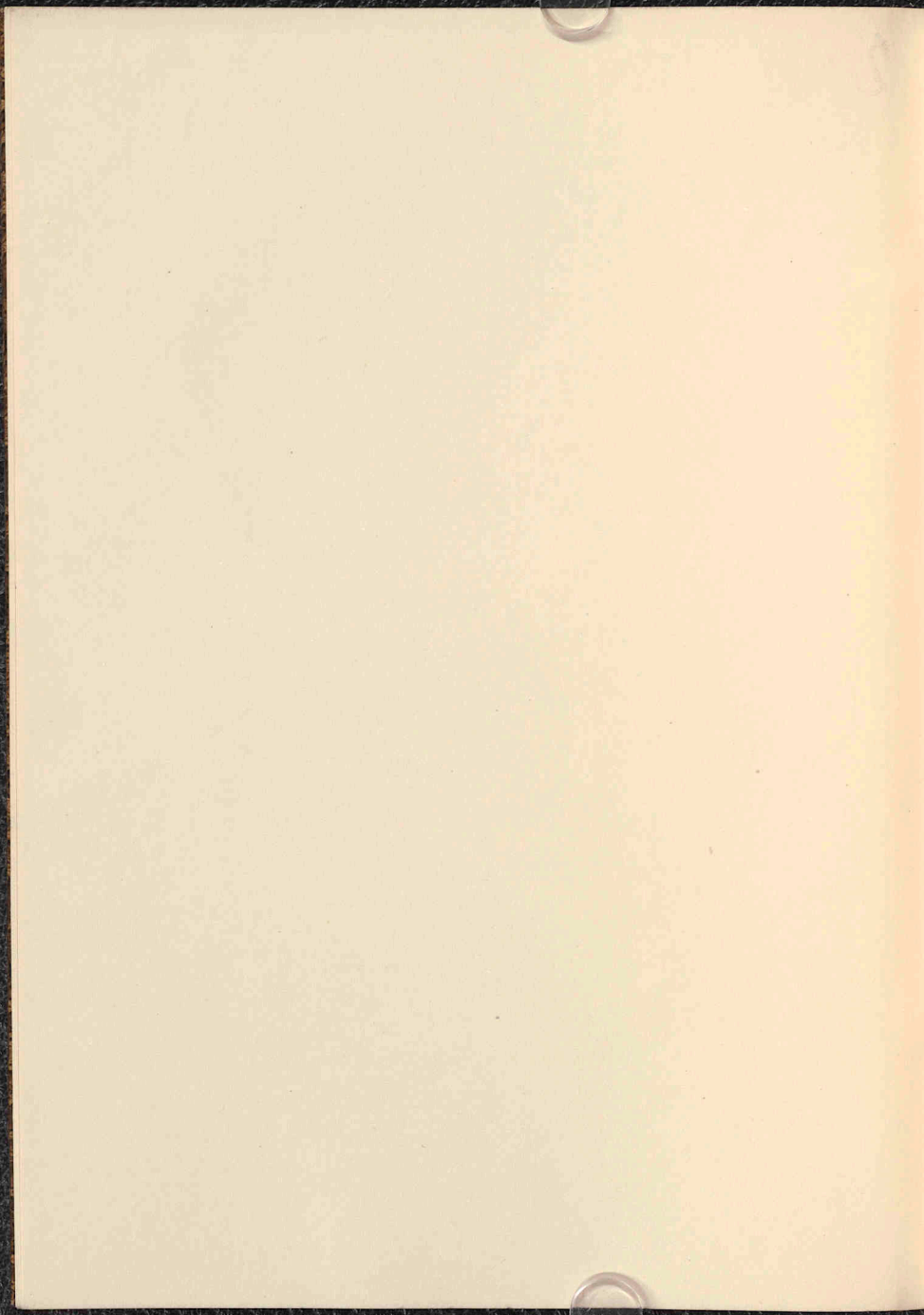
GÖSTA SEGERCRANTZ

EROTIK

NYT NORDISK
KØBENHAVN

FORLAG
KRISTIANIA

2.

EROTIK

11083

GØSTA SEGERCRANTZ

EROTIK

OG

ANDRE NOVELLER

ANDET OPLAG

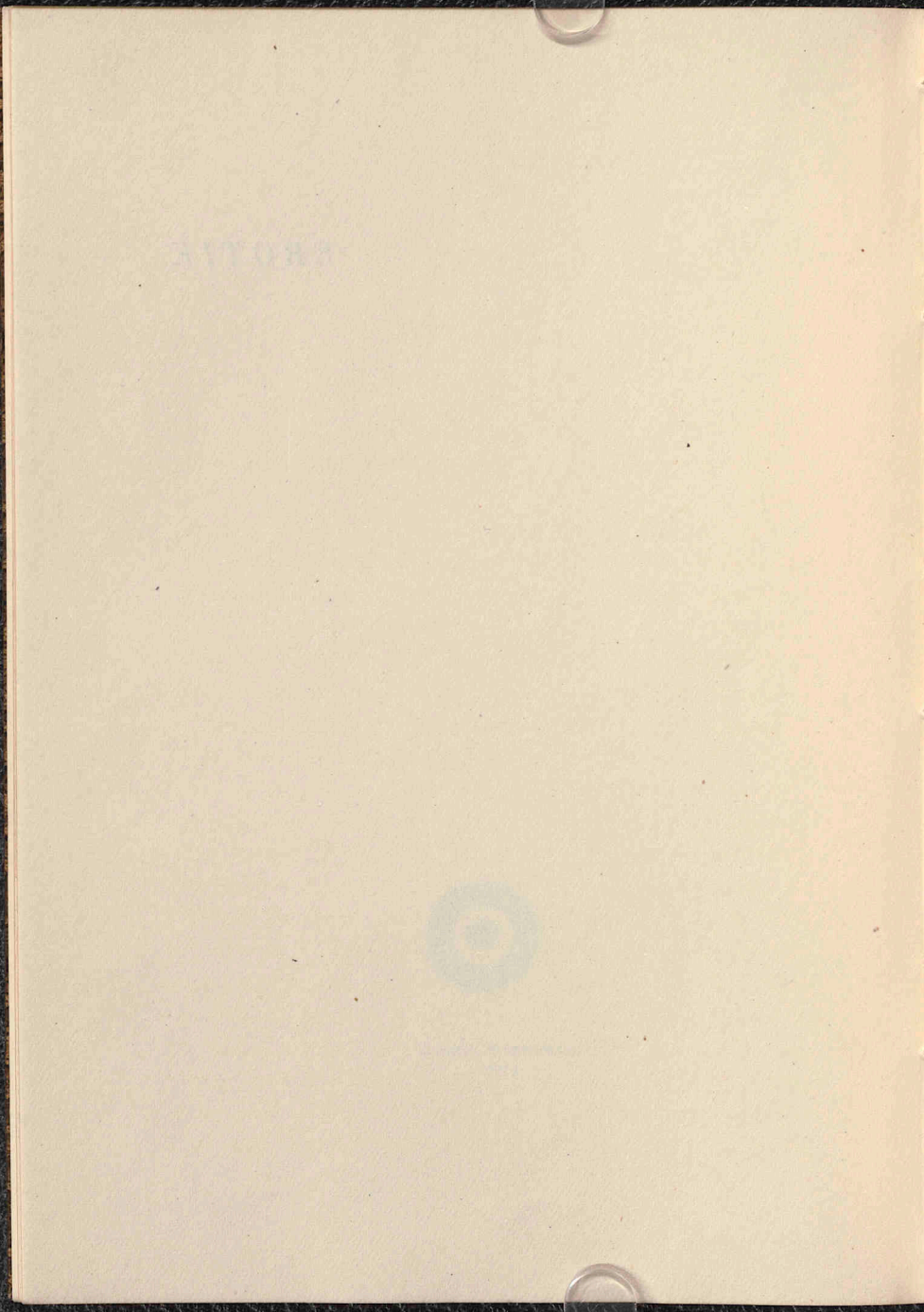

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN • KRISTIANIA

Krohns Bogtrykkeri
1919.

EROTIK

Baron Fritz von und zu Echterdingen, Løjtnant ved de sorte Husarer i Danzig, var en rigtig Vildbasse.

Det var alle enige om, hans Fader, den strenge gamle General, hans kærlige Moder, født Grevinde Rothernburg, og hans forhenværende Regimentskammerater.

Forhenværende Kammerater?

Ja, egentlig ikke; thi ved Tidspunktet for denne Fortællings Begyndelse var Baron Fritz atter indtrådt i sit gamle Regiment efter en Fraværelse på flere År.

Dermed forholdt det sig således:

Foråret 1910, et Forår, der jo nu synes at ligge så forfærdelig langt tilbage i et eller andet svundet Århundrede, en Tid, da Europa endnu var et fornuftigt, civiliseret Land, da man om Aftenen, efter et Besøg i Wintergarten, kunde soupere hos Hiller i Berlin og næste Morgen kunde spise Frokost på Anglais i Paris, da man havde gode Venner i alle Verdenshovedstæderne, og da dette Mammons Glæder, både våde og tørre, ikke var sat på Ration, på Brød-, Smør-, Kød- eller Snapsekort, ved den Tid måtte Baron Fritz som 22årig, munter Kavalleriløjtnant ombytte sin fine Uni-

form og statelige Chakot med Dødningehovedet med Redingoten og Cylinderhatten.

Og hvorfor?

En Duel, Fruentimmerhistorier eller Gæld?

Alle tre Ting tilsammen!

Og Baron Fritz' Papa slog i Bordet med den knyttede Hånd og holdt en vældig Straffeprædiken, Donna'erne, der var to af dem, fik deres elegante Lejligheder opsagte, Duellen blev dysset ned og Gældsposterne betalte.

Men Baron Fritz fik Afsked på gråt Papir fra sit kære Regiment!

Så blev der holdt stort Familieråd, og det besluttedes, at Slægtens sorte Får skulde sendes bort til en fjern Slægtning, som var Bankier i Paris. Denne gamle Onkel var Fætter til Baron Fritz' Mama, hvis Moder havde været fransk født.

Henrykt rejste den unge Baron efter en Afskeds- og Sørgefest, som den intimere Vennekreds havde foranstaltet, til Hr. de Regnault i Paris, og det varede ikke længe, før den tidligere Løjtnant var bleven en ægte Pariser, og efter at han et Par Måneder senere havde haft det uventede Held at arve en gammel Tante i Hamburg, blev han Medlem af en af de mest eksklusive Klubber i Staden ved Seine. Han skaffede sig derpå en Væddeløbsstald, to Luksusbiler og en smuk Elskerinde, til hvem han lod indrette en henrivende Villa, hvor han så plejede at holde små Middage og Aftenunderholdninger for sine gamle Kammerater fra Regimentet, der jo nu og da kom til Paris på Permission.

Nok er det — Baron Fritz var lykkelig, så lykkelig, som man kunde være uden sin Uniform og en blank, skramlende Sabel ved Siden.

Denne Lykke varede i flere År; Baron Fritz lærte at tale Fransk som en Indfødt, forsømte i urovækkende Grad sin gode Onkels Bankkontor, men deltog desto flittigere i alt, hvad Paris havde at byde på af Fornøjelser — og så, Bum! — ja, så kom Krigen!

Da Hr. Baronen den 1. August 1914 om Aftenen, efter en meget munter Souper med sin øjeblikkelige Veninde i Pavillon de Madrid, var trådt ind i sin Klub på Avenue de l'Opéra, syntes han, han kunde mærke, at der lå noget underligt i Luften.

Noget trykkende, ulykkespående!

Lord Picklesbury, som ellers var Mønsteret på en Gentleman, havde ladet, som om han ikke havde hørt hans venlige »God Aften«; Markis de Villeroy var mere fornem og overlegen end nogensinde — ja, endog den ellers så veldresserede Betjening havde set uforskammet ud og havde næppe takket for de rigelige Drikkepenge.

Og derefter gik alt i en forfærdelig Fart.

Processen mod Fru Caillaux, der under normale Forhold naturligvis vilde have været Paris' store Sensation, sank ned til en Bagatel — så kom Telegrammerne, Slag i Slag — Rusland mobiliserede — Præsident Poincaré afbrød sin Rejse i Norden — ja, det blev overmåde betænkeligt, og Baron Fritz måtte i største Hast begive sig af Sted fra den muntreste af Jordens Byer, kun i Selskab med en Håndtaske og sin Tjener, den tro Frans. Havde han ventet nogle Timer længere, vilde han ikke være kommen ud af Frankrig,

og han vilde være bleven Vidne til, hvorledes hans elegante Lejlighed, Heste, Biler etc. konfiskeredes, og hvorledes der endog af den franske Stat i Form af en solbrændt ung Kaptajn med et lille sort, opadrejet Overskæg blev lagt Beslag på hans Elskerinde, den smukke Frk. Yvonne.

Og da han næste Morgen ankom til Genève, havde Tyskland allerede erklæret Krigen.

Det første, Baron Fritz gjorde, efter at han endelig efter tre Dages besværlig Rejse var ankommen til Berlin, var at tage en Bil, suse af Sted til Krigsministeriet og melde sig der.

Og denne høje Institution tog ham til Nåde igen; Baron Fritz von und zu Echterdingen indtrådte atter med Hjertet svulmende af Stolthed ved sit gamle Regiment til Krigstjeneste.

— — —

Så gik der to År.

Den unge Løjtnant deltog i mange Træfninger og blev tre Gange såret. Alle Gange havde han dog Held med sig, og hans Blessurer var kun ufarlige Kødsaar, der blot krævede lidt Tid og god Pleje for at læges. Og så kom han til Baden-Baden eller Wiesbaden, plejedes deltagende af smukke unge Piger med det røde Kors på et Bind om Armen, blev bedre, stod op som Rekonvalescent, flirtede, spillede Tennis — og så igen af Sted til Fronten!

Dette havde nu gentaget sig to Gange; tredje Gang var Såret af alvorligere Art; et Skud i Knæet, der splintredes, endte Baron Fritz' Bane som Kavalleri-officer.

Så indtrådte han i Flyverkorpsset og havde snart udviklet sig til en af de ypperste Luftspejdere.

Fem fjendtlige Aëroplaner var allerede blevne hans Jagtbytte, inden han dekoreredes med Jernkorset, første Klasse.

I Kammeratkredsen var han afholdt som aldrig før. Han var den gladeste af de glade, og efter enhver vellykket Flyvning skummede Champagnen i Glassene, raslede Tærningerne på Bordene i Kvartererne bag Fronten, eller han tabte hele sin Præmie for en nedskudt Fjende i Ecartè.

Og så Kvindernes!

Det sidste År lå han i Kvarter i Lille, og de sortøjede Pigebørn var helt tossede efter den statelige unge Officer.

Historierne fra Berlin og Paris begyndte at gentage sig; man talte i Lille lige så meget om den eventyrlige Lykke, han gjorde hos det smukke Køn, som om hans Bedrifter overfor de hvide Skyer.

Hans Overordnede så imidlertid nu gennem Fingre med ham; man var jo i Fjendens eget Land, og med en Mand, der hver Dag så Døden i Øjnene, var man på højere Sted ikke så nøjeregnende.

Og de små franske Piger trøstede sig vel nok lidt efter lidt.

Efterfølgende Historie gjorde dog på en Gang Baron Fritz til Dagens Helt, ja, Rygtet om den nåede endog til Hovedkvarteret, og Hs. Majestæt Kejseren skal have taget sig en god Latter over den og endog i Nåde sendt den unge Baron en Kasse af sine bedste Havana-cigarer.

Det gik således til:

Det var en lun, taget Aften i Begyndelsen af Juni. Den engelske Offensiv var lidt efter lidt stilnet af, og Fjendens Rapporter indeholdt kun lakonisk, at »Vejret forhindrede i Dag alle større Operationer«.

De tyske Officerer sad i deres bombesikre Jordhuler, røg Pibe eller Cigar, Kærlighedsgaver hjemmefra, drak Øl, passiarede eller spillede Kort.

Aftenen var herlig; en Aften til Hvile og Rekreation, som man kunde trænge så hårdt til efter de foregående Dages Helvede.

Baron Fritz' små Historier var atter på Tapetet. Man lo og spøgede, en søvnig Oppasser gik hele Tiden omkring og skænkede i Glassene af det skummende, sorte Münchenerøl.

Ligesom de sad, kom en Ordonnans farende ind.

Han trådte med stram Holdning hen foran den ældste tilstedeværende Officer, en ung Kaptajn, og rapporterede:

»Hr. Obersten ønsker straks at tale med samtlige Herrer Officerer af Flyverkorpsen!«

For Pokker! Hvad var der nu på Færde?

Alle Ansigter blev med ét alvorlige; fem Løjtnanter sprang op som et Lyn, man trykkede dem i Hånden, og et Par Minutter efter stod Flyverne i Oberstens Telt.

»Ja, mine Herrer,« sagde den statelige gamle Officer og så ved deres Indtræden op fra et Bord, på hvilket et stort Kort lå udbredt, »det gør mig ondt, at jeg har været nødt til at forstyrre Dem i Aften, men jeg har lige fået Meddelelse om, at også Franskmændene forbereder en snarlig Offensiv!«

Han så over Brillerne på de unge Mænd.

Ikke en Muskel bevægede sig i deres Ansigter.

»Det gælder altså,« vedblev han, »om allerede i Morgen tidlig at få Rede på, hvor langt de er komne med deres Forberedelser. Min Plan er den: En af Dhrr. — ja, vi må siden tale om, hvem det skal være — må allerede i Aften begive sig af Sted over Franskmændenes Linier med en af deres egne Flyvemaskiner; vi har vist to af dem som Krigsbytte, så vidt jeg husker?«

Officererne nikkede bekræftende.

»Godt! Altså en af Herrerne må benytte sig af Tågen og allerede i Aften lande ubemærket *bag* Fjendens Linier — så langt som muligt — for derefter i Morgen uden mindste Risiko at kunne gå over hans Front og grundigt fotografere og skitsere hans Stillinger. En Krigslist altså!«

Obersten gjorde en Pause.

»Jeg behøver ikke at påpege,« vedblev han og så prøvende fra den ene til den anden af Løjtnanterne, »at Hvervet er ligeså storslået som voveligt. Thi opdages vor Spejder *bag* Fjendens Front —« Obersten knipsede med Fingrene — »ja — — nå ja! — Det er derfor bedst, at den, der påtager sig Hvervet, tager en fransk Officersuniform på. Ja, mine Herrer, sådan er Ordren! Er der nogen, der frivillig vil melde sig?«

Alle Officererne trådte øjeblikkelig et Skridt frem. Enhver gav sig til med største Veltalenhed at forklare, hvorfor han var særlig egnet til at blive den udvalgte.

»Og Sproget, mine Herrer!« sagde Obersten, »hvem af Dem kan — — i Tilfælde af — — hm — — tjaa — — tale bedst Fransk?«

Men nu var Slaget vundet for Baron Fritz.

Og efter at han med glødende Begejstring og på flydende Fransk havde fortalt om sit flerårige Ophold i Paris, rakte Obersten ham smilende Hånden og sagde:

»Jaja, min kære Løjtnant, gør Dem så i Stand til at starte om en halv Time! Og god Lykke!«

De øvrige Kammerater så misundeligt på Baron Fritz, da han tyve Minutter senere på Aftenen, iført fransk Løjtnantsuniform, med den nye, flade Hjelm trukket dybt ned i Panden, steg op i en af den store Republiks nyeste Aëroplaner, på hvis Vinger Trikoloren lyste mat i runde, koncentriske Cirkler.

Flyvemaskinen havde to Sæder, men Baronen afsløg Selskab på Turen, og Obersten var af samme Mening.

Hvis — — ja, så vilde det jo være unødvendigt, at to tyske Officerer — —

Efter endnu et sidste, kraftigt Håndtryk, satte Baron Fritz Propellen i Gang, entrede op i Maskinen, og let som en Fjer rullede den store Fugl på sine bløde Gummihjul hen over Grønsværet, slap Jorden med Klørne og forsvandt pilsnart over Trætoppe og sønderskudte Kirker og mod den tågede Aftenhimmel i Vest.

Baron Fritz skruede sig hurtigt op til 2000 Meters Højde. Nu måtte han snart være lige over Franskmændenes Front.

Noget efter syntes han, at han kunde høre en sig nærmende Flyvers Snurren.

Og ganske rigtigt!

Næppe 50 Meter fra hans egen Maskine kom et stort

Apparat imponerende sejlene. Dettes Fører vinkede i Forbifarten venligt til den tyske Løjtnant, og Baron Fritz besvarede straks høfligt hans Hilsen, medens et ironisk Smil krusede hans Læber.

Det var nu blevet næsten mørkt. Baron Fritz så på sit Ur. Halvti.

Han lod Maskinen gå ned, til han var nået til ca. 400 Meters Højde. Et Par Lys glimtede mat i Dybet under ham.

Han begyndte nu at gå ned i forsigtig Glideflugt for at orientere sig. Rundt om sig havde han en blå Aftentåge. Han kom til at lide på sin Hørelse.

En Klokkes Klemten lød dæmpet op til ham. Baron Fritz satte atter Propellen i Gang og besluttede at fortsætte Farten en halv Time endnu. Hvis han så landede, måtte han være temmelig langt bagved den egentlige Front.

Pludselig standsede Motoren med et Ryk! Flyvemaskinen begyndte at duve i en betænkelig Grad.

Løjtnanten greb med Jærnhånd om Rattet — hvad i Herrens Navn var der mon i Vejen? — Han susede nedad i rasende Fart — han forsøgte af alle sine Kræfter igen at sætte Motoren i Gang, men det var umuligt, der måtte være opstået en eller anden Defekt! — i alt Fald fik han nu så meget Herredømme over Maskinen, at han kunde gå ned i sagte Glideflugt — — jo, nu var det godt — — og medens han nærmede sig Jorden, hvirvlede Tusinder af Tanker om i hans Hjerne.

Hvis han nu landede midt i en Afdeling! Han vilde ikke tænke Tanken til Ende. Men han trak sin Revol-

ver op af Baglommen — — nu var der kun 30 Meter til Jorden — — hvor vilde han komme til at havne? — han anstrengte sine Øjne til det yderste.

Åh! han udstødte et Befrielsens Suk. — En stor åben Slette, ja, den herligste, nymejede Eng kunde han utydeligt skimte under sig, og efter endnu nogle Sekunder tog Aëroplanets Hjul let og elegant Jorden.

Baron Fritz så sig omkring.

Ikke ét levende Væsen var at se!

Kun nogle Køer lå i et Hjørne og tyggede nok så tilfredse Drøv under de tætte Grene af et Krat.

Længere borte var der en smuk Dal med nogle Småhuse. Løjtnanten kunde se Lysene gennem de små Ruder.

Og derhenne, ved en lille Vej til venstre, en stor, hvid Villa!

Her gjaldt det altså om at være forsigtig.

Han klatrede ned fra Maskinen og ønskede sig selv i Stilhed til Lykke med sit ligefrem vidunderlige Held. Han kunde ligeså godt være ramlet ned på et helt Regiment eller være blevet hængende i Trætoppene af en eller anden ubehagelig Skov!

Derpå rullede han Aëroplanet ind under det tætte Løv. Køerne så søvnigt og jovialt til og ikke så meget som flyttede sig af Stedet.

Baron Fritz sneg sig derefter forsigtigt hen til den hvide Villa. Fra et Vindue i nederste Etage silede et diskret gult Lys i en smal Stribe ud på Engen. Han gik stille som en Ånd hen til Vinduet, hævdede sig på Tåspidserne og kiggede ind ad Vinduet.

En elegant møbleret Spisesal mødte hans Blik. Ved

NYT NORDISK FORLAG

Tidligere udkom:

GÖSTA SEGERCRANTZ

LØJTNANT PATERSONS EVENTYR
I MONTE CARLO

3. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

HENDES HØJHEDS MASSØR

3. Oplag — 2 Kr 50 Øre.

MINISTERPRÆSIDENTENS
ELSKEDE

2 Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

Fornylig udkom:

RENÉ SCHICKELÉ:

M I N V E N I N D E L O

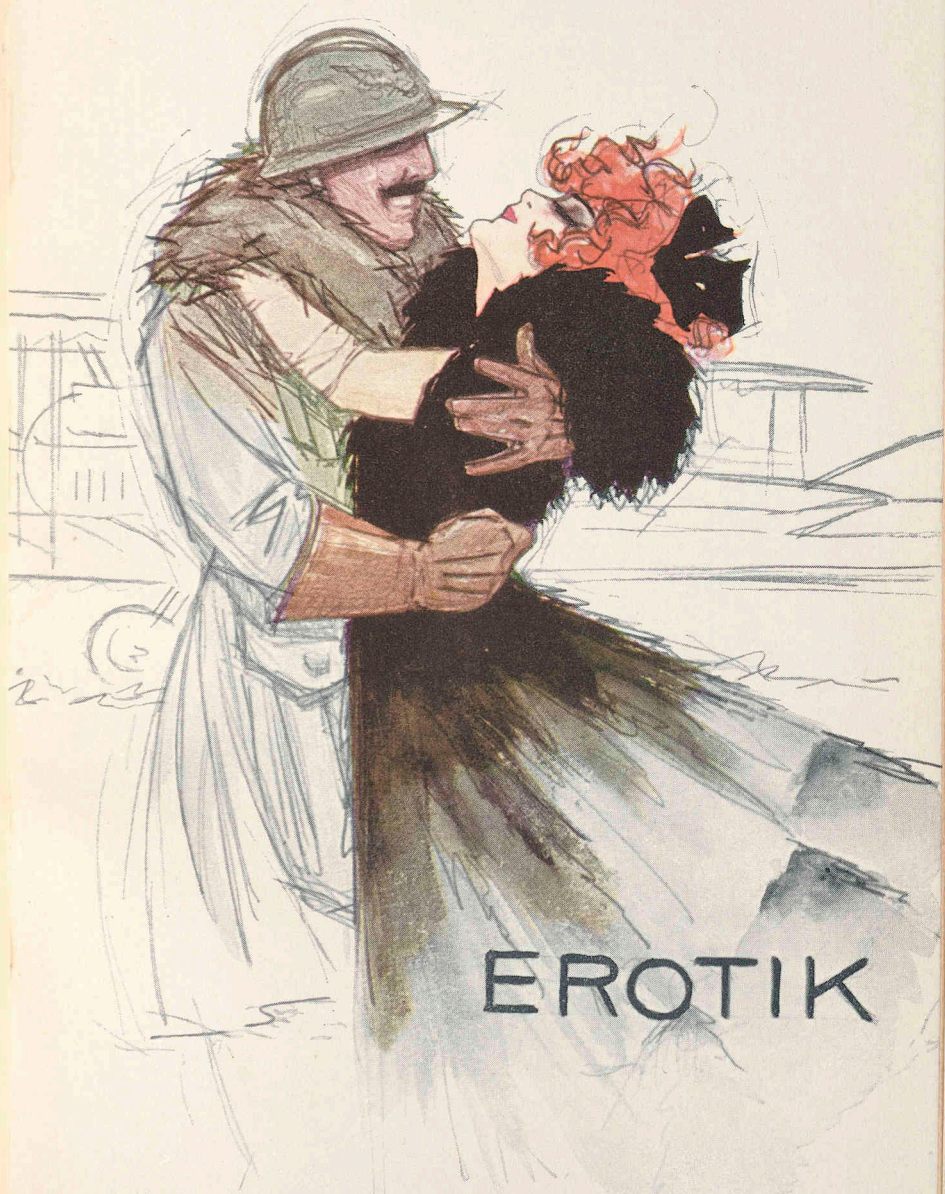
En Historie fra Paris

2. Oplag — 3 Kr.

Af Pressens Omtale:

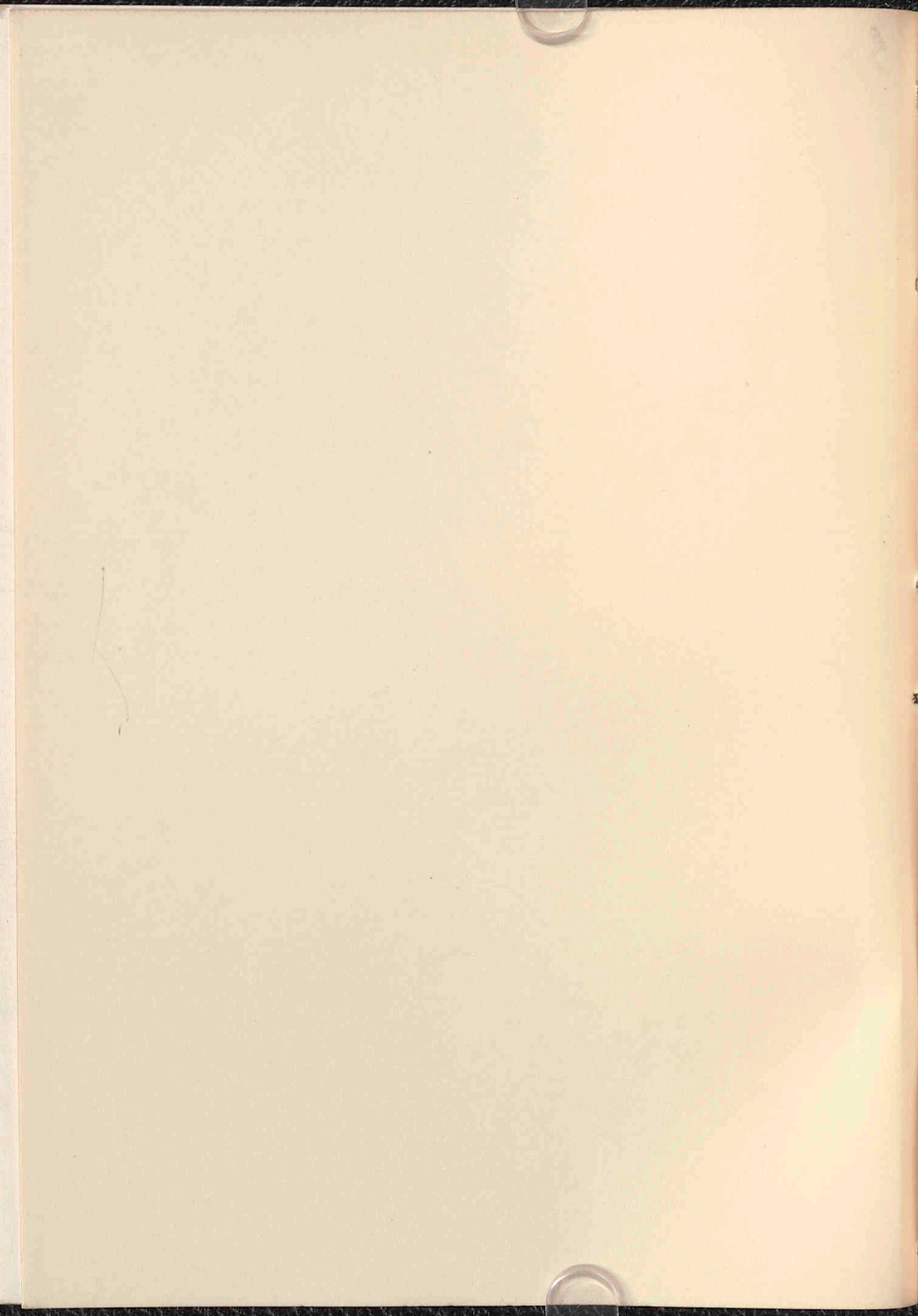
»Min Veninde Lo« er et Kunstværk, skabt i Henrykkelse. En Fortælling om en lille Kvindes Elskov i absolut Foragt for alle ydre Former.

GÖSTA SEGERCRANTZ

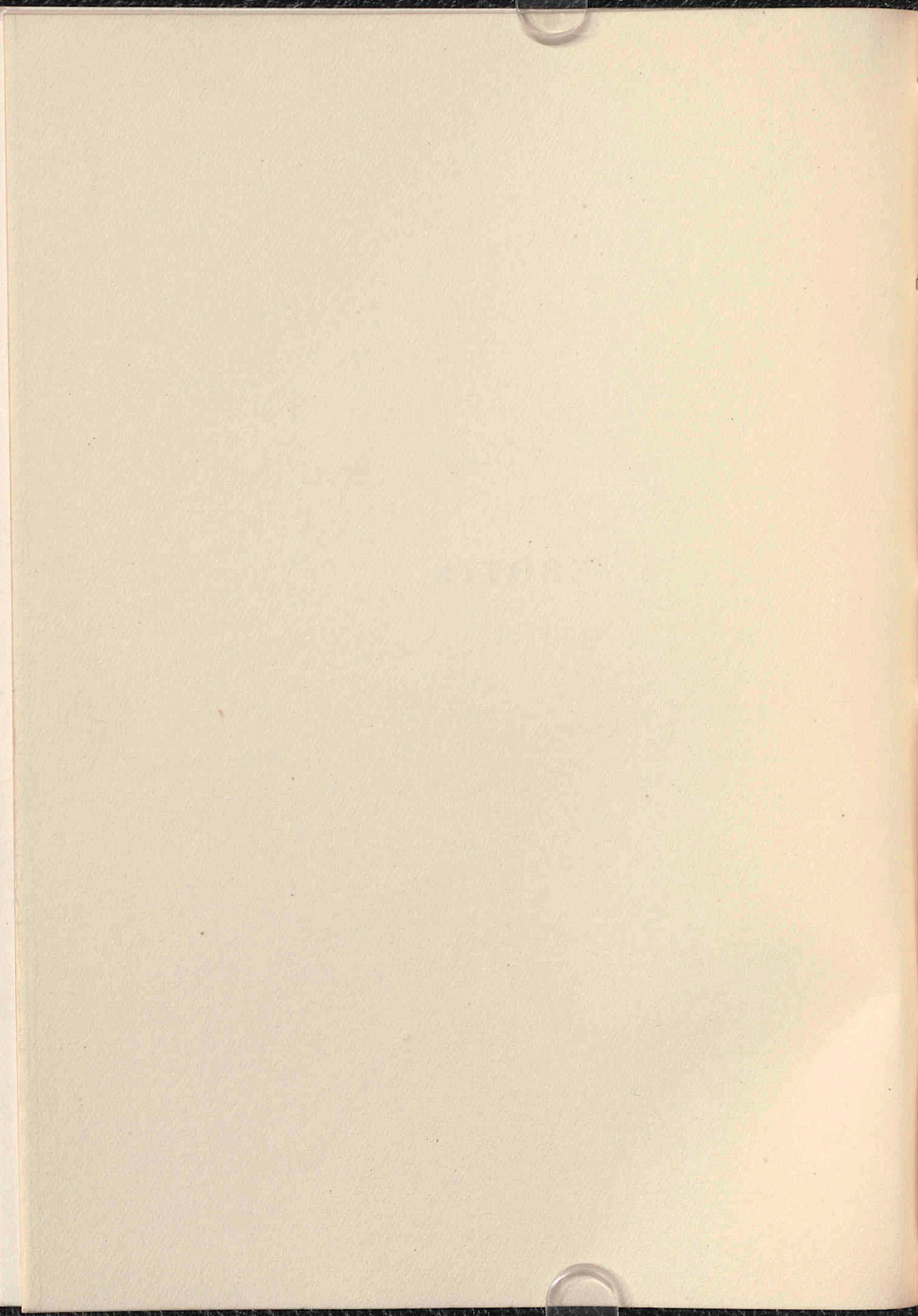
EROTIK

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN

3.

EROTIK

GØSTA SEGERCRANTZ

E R O T I K

OG

ANDRE NOVELLER

TREDIE OPLAG

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN • KRISTIANIA

Krohns Bogtrykkeri
1919.

EROTIK

317083

Baron Fritz von und zu Echterdingen, Løjtnant ved de sorte Husarer i Danzig, var en rigtig Vildbasse.

Det var alle enige om, hans Fader, den strenge gamle General, hans kærlige Moder, født Grevinde Rothenburg, og hans forhenværende Regimentskammerater.

Forhenværende Kammerater?

Ja, egentlig ikke; thi ved Tidspunktet for denne Fortællings Begyndelse var Baron Fritz atter indtrådt i sit gamle Regiment efter en Fraværelse på flere År.

Dermed forholdt det sig således:

Foråret 1910, et Forår, der jo nu synes at ligge så forfærdelig langt tilbage i et eller andet svundet Århundrede, en Tid, da Europa endnu var et fornuftigt, civiliseret Land, da man om Aftenen, efter et Besøg i Wintergarten, kunde soupere hos Hiller i Berlin og næste Morgen kunde spise Frokost på Anglais i Paris, da man havde gode Venner i alle Verdenshovedstæderne, og da dette Mammons Glæder, både våde og tørre, ikke var sat på Ration, på Brød-, Smør-, Kød- eller Snapsekort, ved den Tid måtte Baron Fritz som 22årig, munter Kavalleriløjtnant ombytte sin fine Uni-

form og statelige Chakot med Dødningehovedet med Redingoten og Cylinderhatten.

Og hvorfor?

En Duel, Fruentimmerhistorier eller Gæld?

Alle tre Ting tilsammen!

Og Baron Fritz' Papa slog i Bordet med den knyttede Hånd og holdt en vældig Straffeprædiken, Donna'erne, der var to af dem, fik deres elegante Lejligheder opsagte, Duellen blev dysset ned og Gældsposterne betalte.

Men Baron Fritz fik Afsked på gråt Papir fra sit kære Regiment!

Så blev der holdt stort Familieråd, og det besluttedes, at Slægtens sorte Får skulde sendes bort til en fjern Slægtning, som var Bankier i Paris. Denne gamle Onkel var Fætter til Baron Fritz' Mama, hvis Moder havde været fransk født.

Henrykt rejste den unge Baron efter en Afskeds- og Sørgefest, som den intimere Vennekreds havde foranstaltet, til Hr. de Regnault i Paris, og det varede ikke længe, før den tidligere Løjtnant var bleven en ægte Pariser, og efter at han et Par Måneder senere havde haft det uventede Held at arve en gammel Tante i Hamburg, blev han Medlem af en af de mest eksklusive Klubber i Staden ved Seine. Han skaffede sig derpå en Væddeløbsstald, to Luksusbiler og en smuk Elskerinde, til hvem han lod indrette en henrivende Villa, hvor han så plejede at holde små Middage og Aftenunderholdninger for sine gamle Kammerater fra Regimentet, der jo nu og da kom til Paris på Permission.

Nok er det — Baron Fritz var lykkelig, så lykkelig, som man kunde være uden sin Uniform og en blank, skramlende Sabel ved Siden.

Denne Lykke varede i flere År; Baron Fritz lærte at tale Fransk som en Indfødt, forsømte i urovækkende Grad sin gode Onkels Bankkontor, men deltog desto flittigere i alt, hvad Paris havde at byde på af Fornøjelser — og så, Bum! — ja, så kom Krigen!

Da Hr. Baronen den 1. August 1914 om Aftenen, efter en meget munter Souper med sin øjeblikkelige Veninde i Pavillon de Madrid, var trådt ind i sin Klub på Avenue de l'Opéra, syntes han, han kunde mærke, at der lå noget underligt i Luften.

Noget trykkende, ulykkespående!

Lord Picklesbury, som ellers var Mønsteret på en Gentleman, havde ladet, som om han ikke havde hørt hans venlige »God Aften«; Markis de Villeroy var mere fornem og overlegen end nogensinde — ja, endog den ellers så veldresserede Betjening havde set uforskammet ud og havde næppe takket for de rigelige Drikkepenge.

Og derefter gik alt i en forfærdelig Fart.

Processen mod Fru Caillaux, der under normale Forhold naturligvis vilde have været Paris' store Sensation, sank ned til en Bagatel — så kom Telegrammerne, Slag i Slag — Rusland mobiliserede — Præsident Poincaré afbrød sin Rejse i Norden — ja, det blev overmåde betænkeligt, og Baron Fritz måtte i største Hast begive sig af Sted fra den muntreste af Jordens Byer, kun i Selskab med en Håndtaske og sin Tjener, den tro Frans. Havde han ventet nogle Timer længere, vilde han ikke være kommen ud af Frankrig,

og han vilde være bleven Vidne til, hvorledes hans elegante Lejlighed, Heste, Biler etc. konfiskeredes, og hvorledes der endog af den franske Stat i Form af en solbrændt ung Kaptajn med et lille sort, opadrejet Overskæg blev lagt Beslag på hans Elskerinde, den smukke Frk. Yvonne.

Og da han næste Morgen ankom til Genève, havde Tyskland allerede erklæret Krigen.

Det første, Baron Fritz gjorde, efter at han endelig efter tre Dages besværlig Rejse var ankommen til Berlin, var at tage en Bil, suse af Sted til Krigsministeriet og melde sig der.

Og denne høje Institution tog ham til Nåde igen; Baron Fritz von und zu Echterdingen indtrådte atter med Hjertet svulmende af Stolthed ved sit gamle Regiment til Krigstjeneste.

— — —

Så gik der to År.

Den unge Løjtnant deltog i mange Træfninger og blev tre Gange såret. Alle Gange havde han dog Held med sig, og hans Blessurer var kun ufarlige Kødsaar, der blot krævede lidt Tid og god Pleje for at læges. Og så kom han til Baden-Baden eller Wiesbaden, plejedes deltagende af smukke unge Piger med det røde Kors på et Bind om Armen, blev bedre, stod op som Rekonvalescent, flirtede, spillede Tennis — og så igen af Sted til Fronten!

Dette havde nu gentaget sig to Gange; tredje Gang var Såret af alvorligere Art; et Skud i Knæet, der splintredes, endte Baron Fritz' Bane som Kavalleri-officer.

Så indtrådte han i Flyverkorpsen og havde snart udviklet sig til en af de ypperste Luftspejdere.

Fem fjendtlige Aëroplaner var allerede blevne hans Jagtbytte, inden han dekoreredes med Jernkorset, første Klasse.

I Kammeratkredsen var han afholdt som aldrig før. Han var den gladeste af de glade, og efter enhver vellykket Flyvning skummede Champagnen i Glassene, raslede Tærningerne på Bordene i Kvartererne bag Fronten, eller han tabte hele sin Præmie for en nedskudt Fjende i Ecartè.

Og så Kvinderne!

Det sidste År lå han i Kvarter i Lille, og de sortøjede Pigebørn var helt tossede efter den statelige unge Officer.

Historierne fra Berlin og Paris begyndte at gentage sig; man talte i Lille lige så meget om den eventyrlige Lykke, han gjorde hos det smukke Køn, som om hans Bedrifter overfor de hvide Skyer.

Hans Overordnede så imidlertid nu gennem Fingre med ham; man var jo i Fjendens eget Land, og med en Mand, der hver Dag så Døden i Øjnene, var man på højere Sted ikke så nøjeregnende.

Og de små franske Piger trøstede sig vel nok lidt efter lidt.

Efterfølgende Historie gjorde dog på en Gang Baron Fritz til Dagens Helt, ja, Rygtet om den nåede endog til Hovedkvarteret, og Hs. Majestæt Kejseren skal have taget sig en god Latter over den og endog i Nåde sendt den unge Baron en Kasse af sine bedste Havana-cigarer.

Det gik således til:

Det var en lun, tåget Aften i Begyndelsen af Juni. Den engelske Offensiv var lidt efter lidt stilnet af, og Fjendens Rapporter indeholdt kun lakonisk, at »Vejret forhindrede i Dag alle større Operationer«.

De tyske Officerer sad i deres bombesikre Jordhuler, røg Pibe eller Cigar, Kærlighedsgaver hjemmefra, drak Øl, passiarede eller spillede Kort.

Aftenen var herlig; en Aften til Hvile og Rekreation, som man kunde trænge så hårdt til efter de foregående Dages Helvede.

Baron Fritz' små Historier var atter på Tapetet. Man lo og spøgede, en søvnig Oppasser gik hele Tiden omkring og skænkede i Glassene af det skummende, sorte Münchenerøl.

Ligesom de sad, kom en Ordonnans farende ind.

Han trådte med stram Holdning hen foran den ældste tilstedeværende Officer, en ung Kaptajn, og rapporterede:

»Hr. Obersten ønsker straks at tale med samtlige Herrer Officerer af Flyverkorpsen!«

For Pokker! Hvad var der nu på Færde?

Alle Ansigter blev med ét alvorlige; fem Løjtnanter sprang op som et Lyn, man trykkede dem i Hånden, og et Par Minutter efter stod Flyverne i Oberstens Telt.

»Ja, mine Herrer,« sagde den statelige gamle Officer og så ved deres Indtræden op fra et Bord, på hvilket et stort Kort lå udbredt, »det gør mig ondt, at jeg har været nødt til at forstyrre Dem i Aften, men jeg har lige fået Meddelelse om, at også Franskmændene forbereder en snarlig Offensiv!«

Han så over Brillerne på de unge Mænd.

Ikke en Muskel bevægede sig i deres Ansigter.

»Det gælder altså,« vedblev han, »om allerede i Morgen tidlig at få Rede på, hvor langt de er komne med deres Forberedelser. Min Plan er den: En af Dhrr. — ja, vi må siden tale om, hvem det skal være — må allerede i Aften begive sig af Sted over Franskmændenes Linier med en af deres egne Flyvemaskiner; vi har vist to af dem som Krigsbytte, så vidt jeg husker?«

Officererne nikkede bekræftende.

»Godt! Altså en af Herrerne må benytte sig af Tågen og allerede i Aften lande ubemærket *bag* Fjendens Linier — så langt som muligt — for derefter i Morgen uden mindste Risiko at kunne gå over hans Front og grundigt fotografere og skitsere hans Stillinger. En Krigslist altså!«

Obersten gjorde en Pause.

»Jeg behøver ikke at påpege,« vedblev han og så prøvende fra den ene til den anden af Løjtnanterne, »at Hvervet er ligeså storslået som voveligt. Thi opdages vor Spejder bag Fjendens Front —« Obersten knipsede med Fingrene — »ja — — nå ja! — Det er derfor bedst, at den, der påtager sig Hvervet, tager en fransk Officersuniform på. Ja, mine Herrer, sådan er Ordren! Er der nogen, der frivillig vil melde sig?«

Alle Officererne trådte øjeblikkelig et Skridt frem. Enhver gav sig til med største Veltalenhed at forklare, hvorfor han var særlig egnet til at blive den udvalgte.

»Og Sproget, mine Herrer!« sagde Obersten, »hvem af Dem kan — — i Tilfælde af — — hm — — tja — — tale bedst Fransk?«

Men nu var Slaget vundet for Baron Fritz.

Og efter at han med glødende Begejstring og på flydende Fransk havde fortalt om sit flerårige Ophold i Paris, rakte Obersten ham smilende Hånden og sagde:

»Jaja, min kære Løjtnant, gør Dem så i Stand til at starte om en halv Time! Og god Lykke!«

De øvrige Kammerater så misundeligt på Baron Fritz, da han tyve Minutter senere på Aftenen, iført fransk Løjtnantsuniform, med den nye, flade Hjelm trukket dybt ned i Panden, steg op i en af den store Republiks nyeste Aëroplaner, på hvis Vinger Trikoloren lyste mat i runde, koncentriske Cirkler.

Flyvemaskinen havde to Sæder, men Baron af-slog Selskab på Turen, og Obersten var af samme Mening.

Hvis — — ja, så vilde det jo være unødvendigt, at to tyske Officerer — —

Efter endnu et sidste, kraftigt Håndtryk, satte Baron Fritz Propellen i Gang, entrede op i Maskinen, og let som en Fjer rullede den store Fugl på sine bløde Gummihjul hen over Grønsværet, slap Jorden med Klørne og forsvandt pilsnart over Trætoppe og sønderskudte Kirker og mod den tågede Aftenhimmel i Vest.

Baron Fritz skruede sig hurtigt op til 2000 Meters Højde. Nu måtte han snart være lige over Franskmændenes Front.

Noget efter syntes han, at han kunde høre en sig nærmende Flyvers Snurren.

Og ganske rigtigt!

Næppe 50 Meter fra hans egen Maskine kom et stort

Apparat imponerende sejlene. Dettes Fører vinkede i Forbifarten venligt til den tyske Løjtnant, og Baron Fritz besvarede straks høfligt hans Hilsen, medens et ironisk Smil krusede hans Læber.

Det var nu blevet næsten mørkt. Baron Fritz så på sit Ur. Halvti.

Han lod Maskinen gå ned, til han var nået til ca. 400 Meters Højde. Et Par Lys glimtede mat i Dybet under ham.

Han begyndte nu at gå ned i forsigtig Glideflugt for at orientere sig. Rundt om sig havde han en blå Aftentåge. Han kom til at lide på sin Hørelse.

En Klokkes Klemten lød dæmpet op til ham. Baron Fritz satte atter Propellen i Gang og besluttede at fortsætte Farten en halv Time endnu. Hvis han så landede, måtte han være temmelig langt bagved den egentlige Front.

Pludselig standsede Motoren med et Ryk! Flyvemaskinen begyndte at duve i en betænkelig Grad.

Løjtnanten greb med Jærnhånd om Rattet — hvad i Herrens Navn var der mon i Vejen? — Han susede nedad i rasende Fart — han forsøgte af alle sine Kræfter igen at sætte Motoren i Gang, men det var umuligt, der måtte være opstået en eller anden Defekt! — i alt Fald fik han nu så meget Herredømme over Maskinen, at han kunde gå ned i sagte Glideflugt — — jo, nu var det godt — — og medens han nærmede sig Jorden, hvirvlede Tusinder af Tanker om i hans Hjerne.

Hvis han nu landede midt i en Afdeling! Han vilde ikke tænke Tanken til Ende. Men han trak sin Revol-

ver op af Baglommen — — nu var der kun 30 Meter til Jorden — — hvor vilde han komme til at havne? — han anstrengte sine Øjne til det yderste.

Åh! han udstødte et Befrielsens Suk. — En stor åben Slette, ja, den herligste, nymejede Eng kunde han utydeligt skimte under sig, og efter endnu nogle Sekunder tog Aëroplanets Hjul let og elegant Jorden.

Baron Fritz så sig omkring.

Ikke ét levende Væsen var at se!

Kun nogle Køer lå i et Hjørne og tyggede nok så tilfredse Drøv under de tætte Grene af et Krat.

Længere borte var der en smuk Dal med nogle Småhuse. Løjtnanten kunde se Lysene gennem de små Ruder.

Og derhenne, ved en lille Vej til venstre, en stor, hvid Villa!

Her gjaldt det altså om at være forsigtig.

Han klatrede ned fra Maskinen og ønskede sig selv i Stilhed til Lykke med sit ligefrem vidunderlige Held. Han kunde ligeså godt være ramlet ned på et helt Regiment eller være blevet hængende i Trætoppene af en eller anden ubehagelig Skov!

Derpå rullede han Aëroplanet ind under det tætte Løv. Køerne så søvnigt og jovialt til og ikke så meget som flyttede sig af Stedet.

Baron Fritz sneg sig derefter forsigtigt hen til den hvide Villa. Fra et Vindue i nederste Etage silede et diskret gult Lys i en smal Stribe ud på Engen. Han gik stille som en And hen til Vinduet, hævede sig på Tåspidserne og kiggede ind ad Vinduet.

En elegant møbleret Spisesal mødte hans Blik. Ved

NYT NORDISK FORLAG

Tidligere udkom:

GÖSTA SEGERCRANTZ

LØJTNANT PATERSONS EVENTYR
I MONTE CARLO

3. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

HENDES HØJHEDS MASSØR

3. Oplag — 2 Kr 50 Øre.

MINISTERPRÆSIDENTENS
ELSKEDE

2. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

Fornylig udkom:

RENÉ SCHICHELÉ:
M I N V E N I N D E L O

En Historie fra Paris

2. Oplag — 3 Kr.

Af Pressens Omtale:

»Min Veninde Lo« er et Kunstværk, skabt i Henrykkelse. En Fortælling om en lille Kvindes Elskov i absolut Foragt for alle ydre Former.

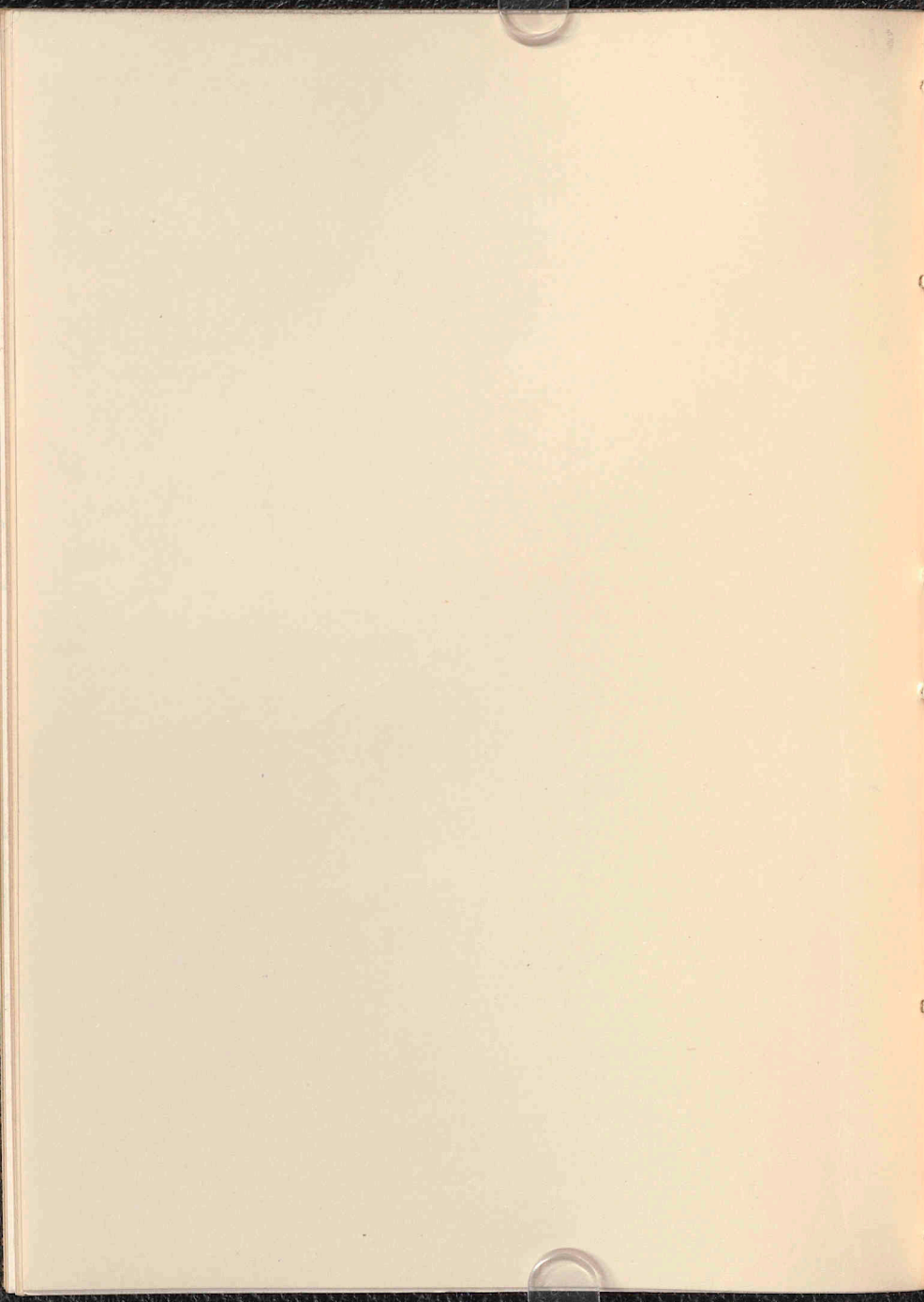
4. Oplag

GÖSTA SEGERCRANTZ

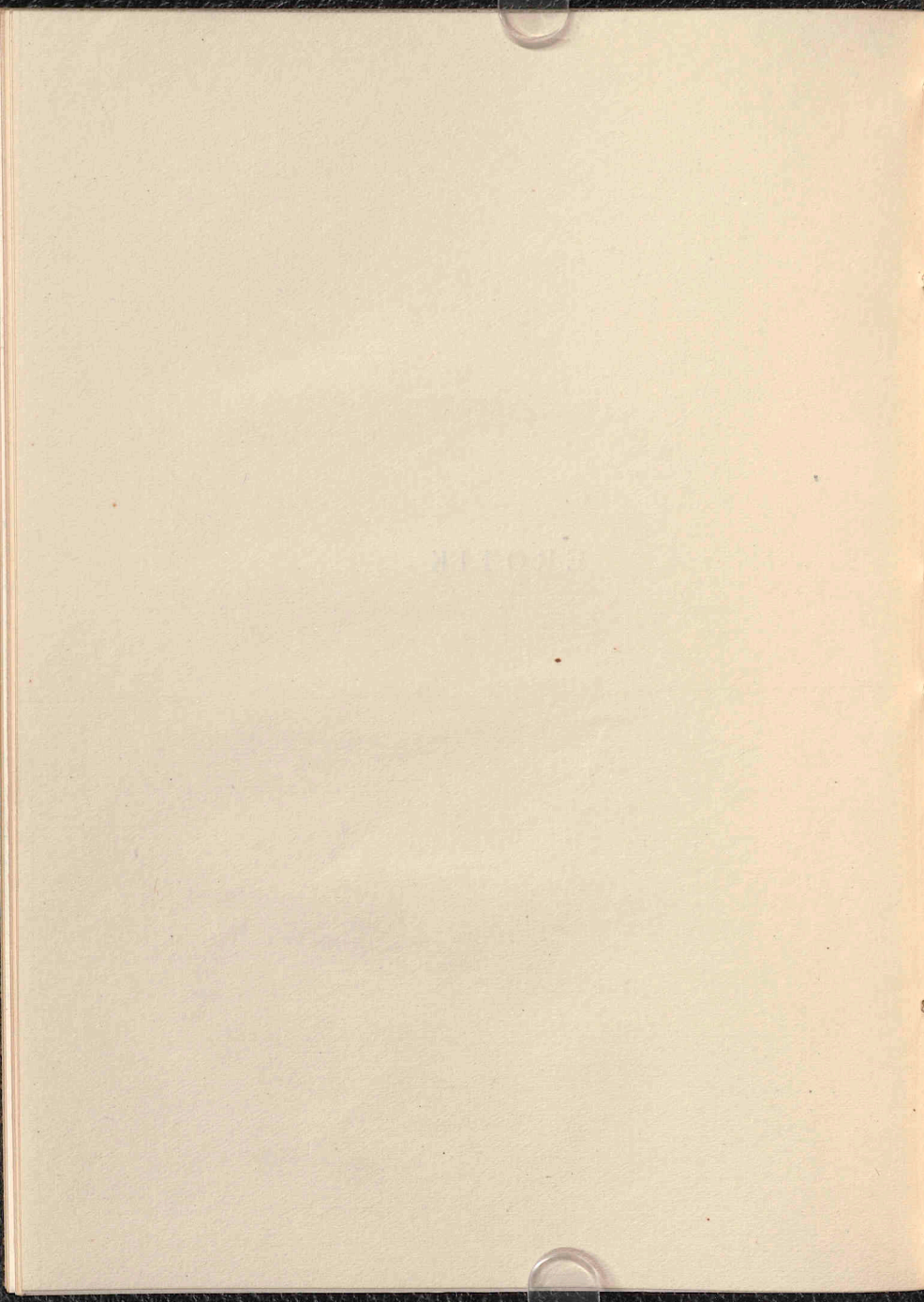
EROTIK

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN

4.

EROTIK

GØSTA SEGERCRANTZ

EROTIK

OG

ANDRE NOVELLER

FJERDE OPLAG

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN • KRISTIANIA

Krohn's Bogtrykkeri
1919.

EROTIK

EROTIC

Baron Fritz von und zu Echterdingen, Løjtnant ved de sorte Husarer i Danzig, var en rigtig Vildbasse.

Det var alle enige om, hans Fader, den strenge gamle General, hans kærlige Moder, født Grevinde Rothenburg, og hans forhenværende Regimentskammerater.

Forhenværende Kammerater?

Ja, egentlig ikke; thi ved Tidspunktet for denne Fortællings Begyndelse var Baron Fritz atter indtrådt i sit gamle Regiment efter en Fraværelse på flere År.

Dermed forholdt det sig således:

Foråret 1910, et Forår, der jo nu synes at ligge så forfærdelig langt tilbage i et eller andet svundet Århundrede, en Tid, da Europa endnu var et fornuftigt, civiliseret Land, da man om Aftenen, efter et Besøg i Wintergarten, kunde soupere hos Hiller i Berlin og næste Morgen kunde spise Frokost på Anglais i Paris, da man havde gode Venner i alle Verdenshovedstæderne, og da dette Mammons Glæder, både våde og tørre, ikke var sat på Ration, på Brød-, Smør-, Kød- eller Snapsekort, ved den Tid måtte Baron Fritz som 22årig, munter Kavalleriløjtnant ombytte sin fine Uni-

form og statelige Chakot med Dødningehovedet med Redingoten og Cylinderhatten.

Og hvorfor?

En Duel, Fruentimmerhistorier eller Gæld?

Alle tre Ting tilsammen!

Og Baron Fritz' Papa slog i Bordet med den knyttede Hånd og holdt en vældig Straffeprædiken, Donna'erne, der var to af dem, fik deres elegante Lejligheder opsagte, Duellen blev dysset ned og Gældsposterne betalte.

Men Baron Fritz fik Afsked på gråt Papir fra sit kære Regiment!

Så blev der holdt stort Familieråd, og det besluttedes, at Slægtens sorte Får skulde sendes bort til en fjern Slægtning, som var Bankier i Paris. Denne gamle Onkel var Fætter til Baron Fritz' Mama, hvis Moder havde været fransk født.

Henrykt rejste den unge Baron efter en Afskeds- og Sørgefest, som den intimere Vennekreds havde foranstaltet, til Hr. de Regnault i Paris, og det varede ikke længe, før den tidligere Løjtnant var bleven en ægte Pariser, og efter at han et Par Måneder senere havde haft det uventede Held at arve en gammel Tante i Hamburg, blev han Medlem af en af de mest eksklusive Klubber i Staden ved Seine. Han skaffede sig derpå en Væddeløbsstald, to Luksusbiler og en smuk Elskerinde, til hvem han lod indrette en henrivende Villa, hvor han så plejede at holde små Middage og Aftenunderholdninger for sine gamle Kammerater fra Regimentet, der jo nu og da kom til Paris på Permission.

Nok er det — Baron Fritz var lykkelig, så lykkelig, som man kunde være uden sin Uniform og en blank, skramlende Sabel ved Siden.

Denne Lykke varede i flere År; Baron Fritz lærte at tale Fransk som en Indfødt, forsømte i urovækkende Grad sin gode Onkels Bankkontor, men deltog desto flittigere i alt, hvad Paris havde at byde på af Fornøjelser — og så, Bum! — ja, så kom Krigen!

Da Hr. Baronen den 1. August 1914 om Aftenen, efter en meget munter Souper med sin øjeblikkelige Veninde i Pavillon de Madrid, var trådt ind i sin Klub på Avenue de l'Opéra, syntes han, han kunde mærke, at der lå noget underligt i Luften.

Noget trykkende, ulykkespående!

Lord Picklesbury, som ellers var Mønsteret på en Gentleman, havde ladet, som om han ikke havde hørt hans venlige »God Aften«; Markis de Villeroy var mere fornem og overlegen end nogensinde — ja, endog den ellers så veldresserede Betjening havde set uforskammet ud og havde næppe takket for de rigelige Drikkepenge.

Og derefter gik alt i en forfærdelig Fart.

Processen mod Fru Caillaux, der under normale Forhold naturligvis vilde have været Paris' store Sensation, sank ned til en Bagatel — så kom Telegrammerne, Slag i Slag — Rusland mobiliserede — Præsident Poincaré afbrød sin Rejse i Norden — ja, det blev overmåde betænkeligt, og Baron Fritz måtte i største Hast begive sig af Sted fra den muntreste af Jordens Byer, kun i Selskab med en Håndtaske og sin Tjener, den tro Frans. Havde han ventet nogle Timer længere, vilde han ikke være kommen ud af Frankrig,

og han vilde være bleven Vidne til, hvorledes hans elegante Løjlighed, Heste, Biler etc. konfiskeredes, og hvorledes der endog af den franske Stat i Form af en solbrændt ung Kaptajn med et lille sort, opadrejet Overskæg blev lagt Beslag på hans Elskerinde, den smukke Frk. Yvonne.

Og da han næste Morgen ankom til Genève, havde Tyskland allerede erklæret Krigen.

Det første, Baron Fritz gjorde, efter at han endelig efter tre Dages besværlig Rejse var ankommen til Berlin, var at tage en Bil, suse af Sted til Krigsministeriet og melde sig der.

Og denne høje Institution tog ham til Nåde igen; Baron Fritz von und zu Echterdingen indtrådte atter med Hjertet svulmende af Stolthed ved sit gamle Regiment til Krigstjeneste.

— — —

Så gik der to År.

Den unge Løjtnant deltog i mange Træfninger og blev tre Gange såret. Alle Gange havde han dog Held med sig, og hans Blessurer var kun ufarlige Kødsaar, der blot krævede lidt Tid og god Pleje for at læges. Og så kom han til Baden-Baden eller Wiesbaden, plejedes deltagende af smukke unge Piger med det røde Kors på et Bind om Armen, blev bedre, stod op som Rekonvalescent, flirtede, spillede Tennis — og så igen af Sted til Fronten!

Dette havde nu gentaget sig to Gange; tredje Gang var Såret af alvorligere Art; et Skud i Knæet, der splintredes, endte Baron Fritz' Bane som Kavalleri-officer.

Så indtrådte han i Flyverkorpsen og havde snart udviklet sig til en af de ypperste Luftspejdere.

Fem fjendtlige Aëroplaner var allerede blevne hans Jagtbytte, inden han dekoreredes med Jernkorset, første Klasse.

I Kammeratkredsen var han afholdt som aldrig før. Han var den gladeste af de glade, og efter enhver vellykket Flyvning skummede Champagnen i Glassene, raslede Tærningerne på Bordene i Kvartererne bag Fronten, eller han tabte hele sin Præmie for en nedskudt Fjende i Ecartè.

Og så Kvinderne!

Det sidste År lå han i Kvarter i Lille, og de sortøjede Pigebørn var helt tossede efter den statelige unge Officer.

Historierne fra Berlin og Paris begyndte at gentage sig; man talte i Lille lige så meget om den eventyrlige Lykke, han gjorde hos det smukke Køn, som om hans Bedrifter overfor de hvide Skyer.

Hans Overordnede så imidlertid nu gennem Fingre med ham; man var jo i Fjendens eget Land, og med en Mand, der hver Dag så Døden i Øjnene, var man på højere Sted ikke så nøjeregnende.

Og de små franske Piger trøstede sig vel nok lidt efter lidt.

Efterfølgende Historie gjorde dog på en Gang Baron Fritz til Dagens Helt, ja, Rygtet om den nåede endog til Hovedkvarteret, og Hs. Majestæt Kejseren skal have taget sig en god Latter over den og endog i Nåde sendt den unge Baron en Kasse af sine bedste Havana-cigarer.

Det gik således til:

Det var en lun, tåget Aften i Begyndelsen af Juni. Den engelske Offensiv var lidt efter lidt stilnet af, og Fjendens Rapporter indeholdt kun lakonisk, at »Vejret forhindrede i Dag alle større Operationer«.

De tyske Officerer sad i deres bombesikre Jordhuler, røg Pibe eller Cigar, Kærlighedsgaver hjemmefra, drak Øl, passiarede eller spillede Kort.

Aftenen var herlig; en Aften til Hvile og Rekreation, som man kunde trænge så hårdt til efter de foregående Dages Helvede.

Baron Fritz' små Historier var atter på Tapetet. Man lo og spøgede, en søvnig Oppasser gik hele Tiden omkring og skænkede i Glassene af det skummende, sorte Münchenerøl.

Ligesom de sad, kom en Ordonnans farende ind.

Han trådte med stram Holdning hen foran den ældste tilstedeværende Officer, en ung Kaptajn, og rapporterede:

»Hr. Obersten ønsker straks at tale med samtlige Herrer Officerer af Flyverkorpsen!«

For Pokker! Hvad var der nu på Færde?

Alle Ansigter blev med ét alvorlige; fem Løjtnanter sprang op som et Lyn, man trykkede dem i Hånden, og et Par Minutter efter stod Flyverne i Oberstens Telt.

»Ja, mine Herrer,« sagde den statelige gamle Officer og så ved deres Indtræden op fra et Bord, på hvilket et stort Kort lå udbredt, »det gør mig ondt, at jeg har været nødt til at forstyrre Dem i Aften, men jeg har lige fået Meddelelse om, at også Franskmændene forbereder en snarlig Offensiv!«

Han så over Brillerne på de unge Mænd.

Ikke en Muskel bevægede sig i deres Ansigter.

»Det gælder altså,« vedblev han, »om allerede i Morgen tidlig at få Rede på, hvor langt de er komne med deres Forberedelser. Min Plan er den: En af Dhrr. — ja, vi må siden tale om, hvem det skal være — må allerede i Aften begive sig af Sted over Franskmændenes Linier med en af deres egne Flyvemaskiner; vi har vist to af dem som Krigsbytte, så vidt jeg husker?«

Officererne nikkede bekræftende.

»Godt! Altså en af Herrerne må benytte sig af Tågen og allerede i Aften lande ubemærket bag Fjendens Linier — så langt som muligt — for derefter i Morgen uden mindste Risiko at kunne gå over hans Front og grundigt fotografere og skitsere hans Stillinger. En Krigslist altså!«

Obersten gjorde en Pause.

»Jeg behøver ikke at påpege,« vedblev han og så prøvende fra den ene til den anden af Løjtnanterne, »at Hvervet er ligeså storslået som voveligt. Thi opdages vor Spejder bag Fjendens Front —« Obersten knipsede med Fingrene — »ja — — nå ja! — Det er derfor bedst, at den, der påtager sig Hvervet, tager en fransk Officersuniform på. Ja, mine Herrer, sådan er Ordren! Er der nogen, der frivillig vil melde sig?«

Alle Officererne trådte øjeblikkelig et Skridt frem. Enhver gav sig til med største Veltalenhed at forklare, hvorfor han var særlig egnet til at blive den udvalgte.

»Og Sproget, mine Herrer!« sagde Obersten, »hvem af Dem kan — — i Tilfælde af — — hm — — tja — — tale bedst Fransk?«

Men nu var Slaget vundet for Baron Fritz.

Og efter at han med glødende Begejstring og på flydende Fransk havde fortalt om sit flerårige Ophold i Paris, rakte Obersten ham smilende Hånden og sagde:

»Jaja, min kære Løjtnant, gør Dem så i Stand til at starte om en halv Time! Og god Lykke!«

De øvrige Kammerater så misundeligt på Baron Fritz, da han tyve Minutter senere på Aftenen, iført fransk Løjtnantsuniform, med den nye, flade Hjelm trukket dybt ned i Panden, steg op i en af den store Republiks nyeste Aëroplaner, på hvis Vinger Trikoloren lyste mat i runde, koncentriske Cirkler.

Flyvemaskinen havde to Sæder, men Baronens afslag Selskab på Turen, og Obersten var af samme Mening.

Hvis — — ja, så vilde det jo være unødvendigt, at to tyske Officerer — —

Efter endnu et sidste, kraftigt Håndtryk, satte Baron Fritz Propellen i Gang, entrede op i Maskinen, og let som en Fjer rullede den store Fugl på sine bløde Gummihjul hen over Grønsværet, slap Jorden med Kløerne og forsvandt pilsnart over Trætoppe og sønderskudte Kirker og mod den tågede Aftenhimmel i Vest.

Baron Fritz skruede sig hurtigt op til 2000 Meters Højde. Nu måtte han snart være lige over Franskmændenes Front.

Noget efter syntes han, at han kunde høre en sig nærmende Flyvers Snurren.

Og ganske rigtigt!

Næppe 50 Meter fra hans egen Maskine kom et stort

Apparat imponerende sejlene. Dettets Fører vinkede i Forbifarten venligt til den tyske Løjtnant, og Baron Fritz besvarede straks høfligt hans Hilsen, medens et ironisk Smil krusede hans Læber.

Det var nu blevet næsten mørkt. Baron Fritz så på sit Ur. Halvti.

Han lod Maskinen gå ned, til han var nået til ca. 400 Meters Højde. Et Par Lys glimtede ned i Dybet under ham.

Han begyndte nu at gå ned i forsigtig Glideflugt for at orientere sig. Rundt om sig havde han en blå Aftentåge. Han kom til at lide på sin Hørelse.

En Klokkes Klemten lød dæmpet op til ham. Baron Fritz satte atter Propellen i Gang og besluttede at fortsætte Farten en halv Time endnu. Hvis han så landede, måtte han være temmelig langt bagved den egentlige Front.

Pludselig standsede Motoren med et Ryk! Flyvemaskinen begyndte at duve i en betænkelig Grad.

Løjtnanten greb med Jærnhånd om Rattet — hvad i Herrens Navn var der mon i Vejen? — Han susede nedad i rasende Fart — han forsøgte af alle sine Kræfter igen at sætte Motoren i Gang, men det var umuligt, der måtte være opstået en eller anden Defekt! — i alt Fald fik han nu så meget Herredømme over Maskinen, at han kunde gå ned i sagte Glideflugt — — jo, nu var det godt — — og medens han nærmede sig Jorden, hvirvlede Tusinder af Tanker om i hans Hjerne.

Hvis han nu landede midt i en Afdeling! Han vilde ikke tænke Tanken til Ende. Men han trak sin Revol-

ver op af Baglommen — — nu var der kun 30 Meter til Jorden — — hvor vilde han komme til at havne? — han anstrengte sine Øjne til det yderste.

Åh! han udstødte et Befrielsens Suk. — En stor åben Slette, ja, den herligste, nymejede Eng kunde han utydeligt skimte under sig, og efter endnu nogle Sekunder tog Aëroplanets Hjul let og elegant Jorden.

Baron Fritz så sig omkring.

Ikke ét levende Væsen var at se!

Kun nogle Køer lå i et Hjørne og tyggede nok så tilfredse Drøv under de tætte Grene af et Krat.

Længere borte var der en smuk Dal med nogle Småhuse. Løjtnanten kunde se Lysene gennem de små Ruder.

Og derhenne, ved en lille Vej til venstre, en stor, hvid Villa!

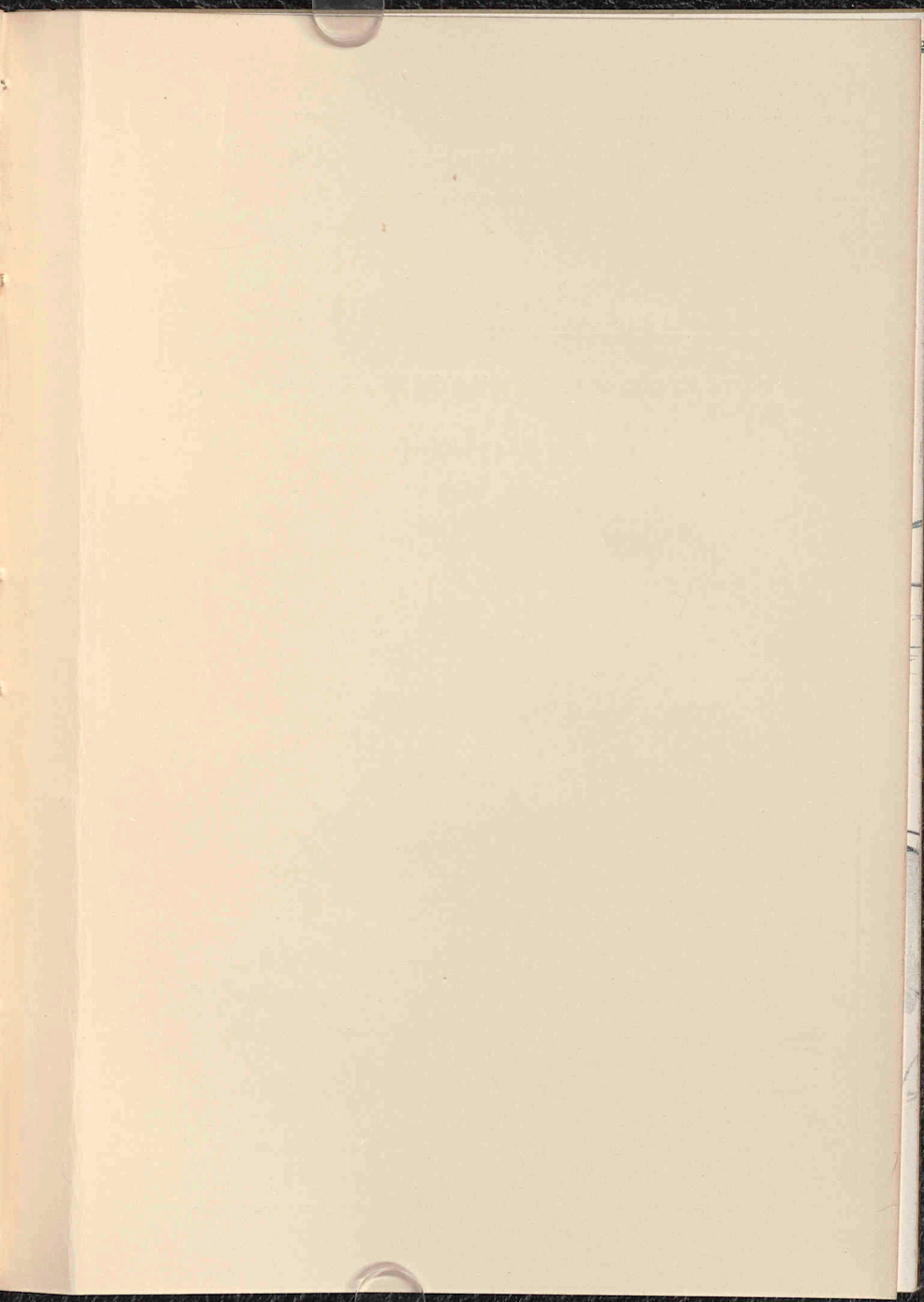
Her gjaldt det altså om at være forsigtig.

Han klatrede ned fra Maskinen og ønskede sig selv i Stilhed til Lykke med sit ligefrem vidunderlige Held. Han kunde ligeså godt være ramlet ned på et helt Regiment eller være blevet hængende i Trætoppene af en eller anden ubehagelig Skov!

Derpå rullede han Aëroplanet ind under det tætte Løv. Køerne så søvnigt og jovialt til og ikke så meget som flyttede sig af Stedet.

Baron Fritz sneg sig derefter forsigtigt hen til den hvide Villa. Fra et Vindue i nederste Etage silede et diskret gult Lys i en smal Stribe ud på Engen. Han gik stille som en Ånd hen til Vinduet, hævede sig på Tåspidserne og kiggede ind ad Vinduet.

En elegant møbleret Spisesal mødte hans Blik. Ved

NYT NORDISK FORLAG

Tidligere udkom:

GÖSTA SEGERCRANTZ

LØJTNANT PATERSONS EVENTYR
I MONTE CARLO

3. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

HENDES HØJHEDS MASSØR

3. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

MINISTERPRÆSIDENTENS
ELSKEDE

2. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

Fornylig udkom:

RENÉ SCHICHELÉ:
M I N V E N I N D E L O

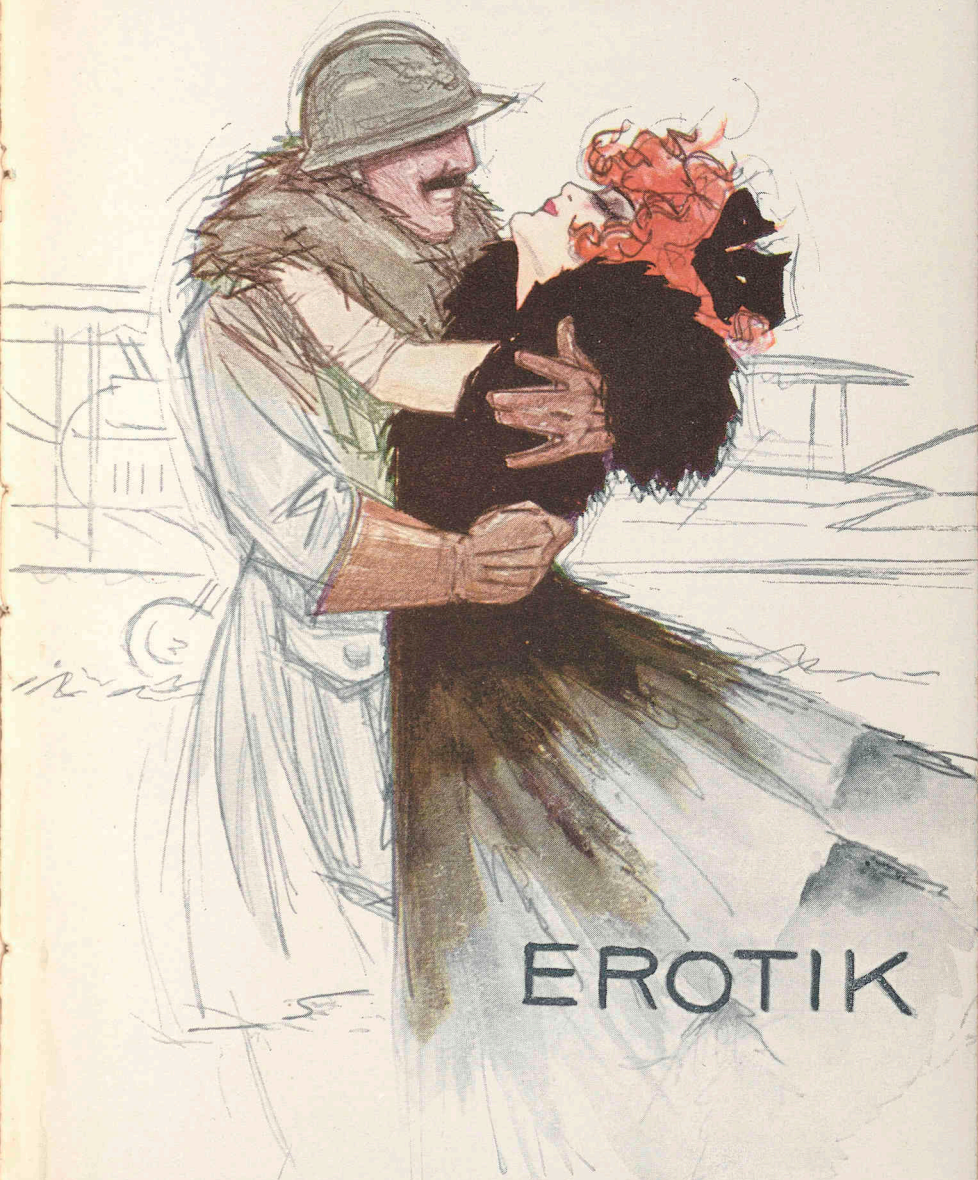
En Historie fra Paris

2. Oplag — 3 Kr.

Af Pressens Omtale:

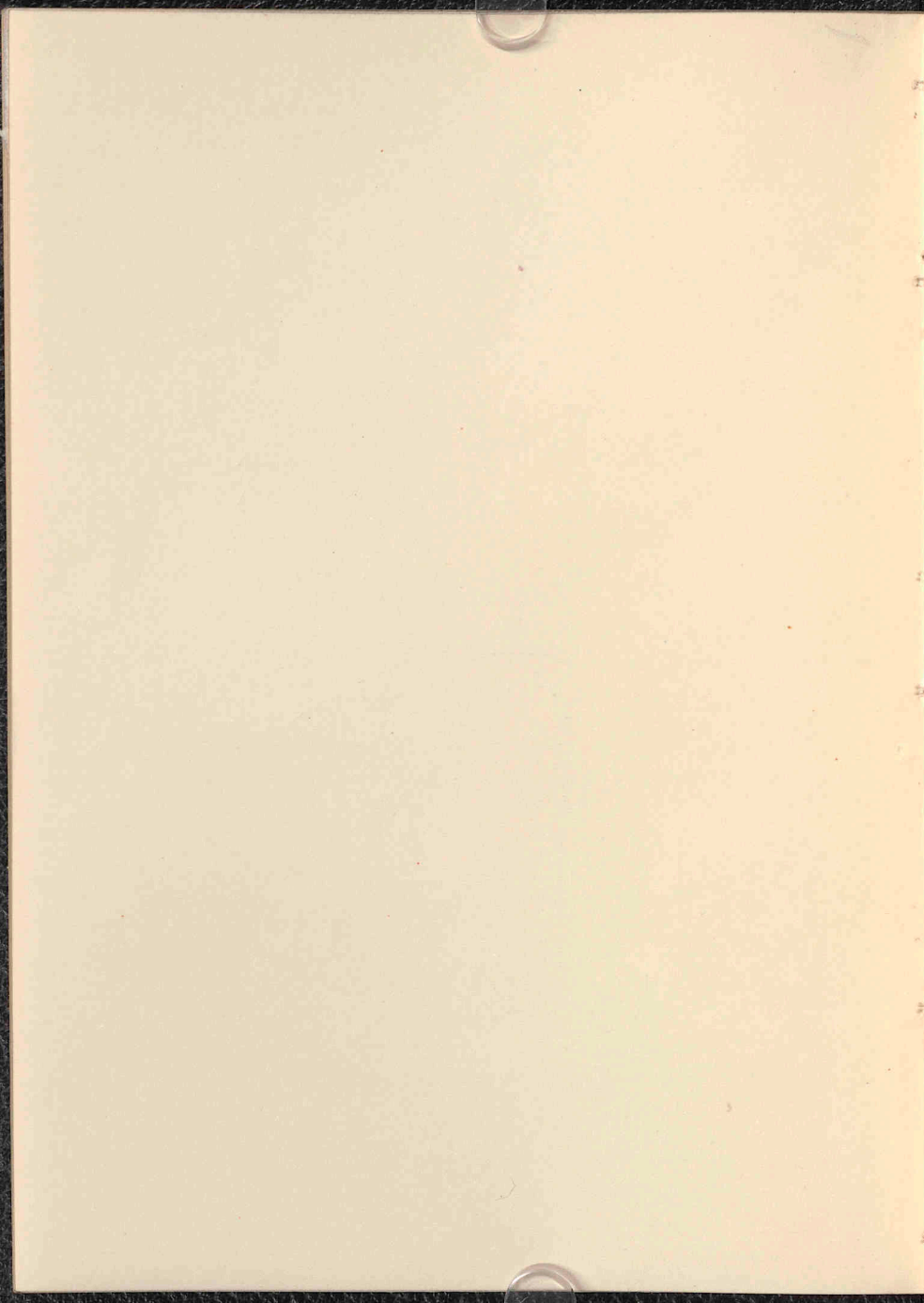
»Min Veninde Løer et Kunstværk, skabt i Henrykkelse. En Fortælling om en lille Kvindes Elskov i absolut Foragt for alle ydre Former.

GÖSTA SEGERCRANTZ

EROTIK

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN

5

EROTIK

420. 2103

EROTIC

GØSTA SEGERCRANTZ

E R O T I K

OG

ANDRE NOVELLER

FEMTE OPLAG

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN • KRISTIANIA

POST / GEOGRAPHY
E R O T I K
KONST / NOVELLER

1919

Krohns Bogtrykkeri
1919.

EROTIK

EROTIC

Baron Fritz von und zu Echterdingen, Løjtnant ved de sorte Husarer i Danzig, var en rigtig Vildbasse.

Det var alle enige om, hans Fader, den strenge gamle General, hans kærlige Moder, født Grevinde Rothenburg, og hans forhenværende Regimentskammerater.

Forhenværende Kammerater?

Ja, egentlig ikke; thi ved Tidspunktet for denne Fortællings Begyndelse var Baron Fritz atter indtrådt i sit gamle Regiment efter en Fraværelse på flere År.

Dermed forholdt det sig således:

Foråret 1910, et Forår, der jo nu synes at ligge så forfærdelig langt tilbage i et eller andet svundet Århundrede, en Tid, da Europa endnu var et fornuftigt, civiliseret Land, da man om Aftenen, efter et Besøg i Wintergarten, kunde soupere hos Hiller i Berlin og næste Morgen kunde spise Frokost på Anglais i Paris, da man havde gode Venner i alle Verdenshovedstæderne, og da dette Mammons Glæder, både våde og tørre, ikke var sat på Ration, på Brød-, Smør-, Kød- eller Snapsekort, ved den Tid måtte Baron Fritz som 22årig, munter Kavalleriløjtnant ombytte sin fine Uni-

form og statelige Chakot med Dødningehovedet med Redingoten og Cylinderhatten.

Og hvorfor?

En Duel, Fruentimmerhistorier eller Gæld?

Alle tre Ting tilsammen!

Og Baron Fritz' Papa slog i Bordet med den knyttede Hånd og holdt en vældig Straffeprædiken, Donna'erne, der var to af dem, fik deres elegante Lejligheder opsagte, Duellen blev dysset ned og Gældsposterne betalte.

Men Baron Fritz fik Afsked på gråt Papir fra sit kære Regiment!

Så blev der holdt stort Familieråd, og det besluttedes, at Slægtens sorte Får skulde sendes bort til en fjern Slægting, som var Bankier i Paris. Denne gamle Onkel var Fætter til Baron Fritz' Mama, hvis Moder havde været fransk født.

Henrykt rejste den unge Baron efter en Afskeds- og Sørgefest, som den intimere Vennekreds havde foranstaltet, til Hr. de Regnault i Paris, og det varede ikke længe, før den tidligere Løjtnant var bleven en ægte Pariser, og efter at han et Par Måneder senere havde haft det uventede Held at arve en gammel Tante i Hamburg, blev han Medlem af en af de mest eksklusive Klubber i Staden ved Seine. Han skaffede sig derpå en Væddeløbsstald, to Luksusbiler og en smuk Elskerinde, til hvem han lod indrette en henrivende Villa, hvor han så plejede at holde små Middage og Aftenunderholdninger for sine gamle Kammerater fra Regimentet, der jo nu og da kom til Paris på Permission.

Nok er det — Baron Fritz var lykkelig, så lykkelig, som man kunde være uden sin Uniform og en blank, skramlende Sabel ved Siden.

Denne Lykke varede i flere År; Baron Fritz lærte at tale Fransk som en Indfødt, forsømte i urovækkende Grad sin gode Onkels Bankkontor, men deltog desto flittigere i alt, hvad Paris havde at byde på af Fornøjelser — og så, Bum! — ja, så kom Krigen!

Da Hr. Baronen den 1. August 1914 om Aftenen, efter en meget munter Souper med sin øjeblikkelige Veninde i Pavillon de Madrid, var trådt ind i sin Klub på Avenue de l'Opéra, syntes han, han kunde mærke, at der lå noget underligt i Luften.

Noget trykkende, ulykkespående!

Lord Picklesbury, som ellers var Mønsteret på en Gentleman, havde ladet, som om han ikke havde hørt hans venlige »God Aften«; Markis de Villeroy var mere fornem og overlegen end nogensinde — ja, endog den ellers så veldresserede Betjening havde set uforskammet ud og havde næppe takket for de rigelige Drikkepenge.

Og derefter gik alt i en forfærdelig Fart.

Processen mod Fru Caillaux, der under normale Forhold naturligvis vilde have været Paris' store Sensation, sank ned til en Bagatel — så kom Telegrammerne, Slag i Slag — Rusland mobiliserede — Præsident Poincaré afbrød sin Rejse i Norden — ja, det blev overmåde betænkeligt, og Baron Fritz måtte i største Hast begive sig af Sted fra den muntreste af Jordens Byer, kun i Selskab med en Håndtaske og sin Tjener, den tro Frans. Havde han ventet nogle Timer længere, vilde han ikke være kommen ud af Frankrig,

og han vilde være bleven Vidne til, hvorledes hans elegante Lejlighed, Heste, Biler etc. konfiskeredes, og hvorledes der endog af den franske Stat i Form af en solbrændt ung Kaptajn med et lille sort, opadrejet Over-skæg blev lagt Beslag på hans Elskerinde, den smukke Frk. Yvonne.

Og da han næste Morgen ankom til Genève, havde Tyskland allerede erklæret Krigen.

Det første, Baron Fritz gjorde, efter at han endelig efter tre Dages besværlig Rejse var ankommen til Berlin, var at tage en Bil, suse af Sted til Krigsministeriet og melde sig der.

Og denne høje Institution tog ham til Nåde igen; Baron Fritz von und zu Echterdingen indtrådte atter med Hjertet svulmende af Stolthed ved sit gamle Regiment til Krigstjeneste.

— — —

Så gik der to År.

Den unge Løjtnant deltog i mange Træfninger og blev tre Gange såret. Alle Gange havde han dog Held med sig, og hans Blessurer var kun ufarlige Kødsaar, der blot krævede lidt Tid og god Pleje for at læges. Og så kom han til Baden-Baden eller Wiesbaden, plejedes deltagende af smukke unge Piger med det røde Kors på et Bind om Armen, blev bedre, stod op som Rekonvalescent, flirtede, spillede Tennis — og så igen af Sted til Fronten!

Dette havde nu gentaget sig to Gange; tredje Gang var Såret af alvorligere Art; et Skud i Knæet, der splintredes, endte Baron Fritz' Bane som Kavalleri-officer.

Så indtrådte han i Flyverkorpsen og havde snart udviklet sig til en af de ypperste Luftspejdere.

Fem fjendtlige Aëroplaner var allerede blevne hans Jagtbytte, inden han dekoreredes med Jernkorset, første Klasse.

I Kammeratkredsen var han afholdt som aldrig før. Han var den gladeste af de glade, og efter enhver vellykket Flyvning skummede Champagnen i Glassene, raslede Tærningerne på Bordene i Kvartererne bag Fronten, eller han tabte hele sin Præmie for en nedskudt Fjende i Ecartè.

Og så Kvinderne!

Det sidste År lå han i Kvarter i Lille, og de sortøjede Pigebørn var helt tossede efter den statelige unge Officer.

Historierne fra Berlin og Paris begyndte at gentage sig; man talte i Lille lige så meget om den eventyrlige Lykke, han gjorde hos det smukke Køn, som om hans Bedrifter overfor de hvide Skyer.

Hans Overordnede så imidlertid nu gennem Fingre med ham; man var jo i Fjendens eget Land, og med en Mand, der hver Dag så Døden i Øjnene, var man på højere Sted ikke så nøjeregnende.

Og de små franske Piger trøstede sig vel nok lidt efter lidt.

Efterfølgende Historie gjorde dog på en Gang Baron Fritz til Dagens Helt, ja, Rygtet om den nåede endog til Hovedkvarteret, og Hs. Majestæt Kejseren skal have taget sig en god Latter over den og endog i Nåde sendt den unge Baron en Kasse af sine bedste Havana-cigarer.

Det gik således til:

Det var en lun, tåget Aften i Begyndelsen af Juni. Den engelske Offensiv var lidt efter lidt stilnet af, og Fjendens Rapporter indeholdt kun lakonisk, at »Vejret forhindrede i Dag alle større Operationer«.

De tyske Officerer sad i deres bombesikre Jordhuler, røg Pibe eller Cigar, Kærlighedsgaver hjemmefra, drak Øl, passiarede eller spillede Kort.

Aftenen var herlig; en Aften til Hvile og Rekreation, som man kunde trænge så hårdt til efter de foregående Dages Helvede.

Baron Fritz' små Historier var atter på Tapetet. Man lo og spøgede, en søvrig Oppasser gik hele Tiden omkring og skænkede i Glassene af det skummende, sorte Münchenerøl.

Ligesom de sad, kom en Ordonnans farende ind.

Han trådte med stram Holdning hen foran den ældste tilstedeværende Officer, en ung Kaptajn, og rapporterede:

»Hr. Obersten ønsker straks at tale med samtlige Herr Officerer af Flyverkorpsen!«

For Pokker! Hvad var der nu på Færde?

Alle Ansigter blev med ét alvorlige; fem Løjtnanter sprang op som et Lyn, man trykkede dem i Hånden, og et Par Minutter efter stod Flyverne i Oberstens Telt.

»Ja, mine Herrer,« sagde den statelige gamle Officer og så ved deres Indtræden op fra et Bord, på hvilket et stort Kort lå udbredt, »det gør mig ondt, at jeg har været nødt til at forstyrre Dem i Aften, men jeg har lige fået Meddelelse om, at også Franskmændene forbereder en snarlig Offensiv!«

Han så over Brillerne på de unge Mænd.

Ikke en Muskel bevægede sig i deres Ansigter.

»Det gælder altså,« vedblev han, »om allerede i Morgen tidlig at få Rede på, hvor langt de er komne med deres Forberedelser. Min Plan er den: En af Dhrr. — ja, vi må siden tale om, hvem det skal være — må allerede i Aften begive sig af Sted over Franskmændenes Linier med en af deres egne Flyvemaskiner; vi har vist to af dem som Krigsbytte, så vidt jeg husker?«

Officererne nikkede bekræftende.

»Godt! Altså en af Herrerne må benytte sig af Tågen og allerede i Aften lande ubemærket bag Fjendens Linier — så langt som muligt — for derefter i Morgen uden mindste Risiko at kunne gå over hans Front og grundigt fotografere og skitsere hans Stillinger. En Krigslist altså!«

Obersten gjorde en Pause.

»Jeg behøver ikke at påpege,« vedblev han og så prøvende fra den ene til den anden af Løjtnanterne, »at Hvervet er ligeså storslået som voveligt. Thi opdages vor Spejder bag Fjendens Front —« Obersten knipsede med Fingrene — »ja — — nå ja! — Det er derfor bedst, at den, der påtager sig Hvervet, tager en fransk Officersuniform på. Ja, mine Herrer, sådan er Ordren! Er der nogen, der frivillig vil melde sig?«

Alle Officererne trådte øjeblikkelig et Skridt frem. Enhver gav sig til med største Veltalenhed at forklare, hvorfor han var særlig egnet til at blive den udvalgte.

»Og Sproget, mine Herrer!« sagde Obersten, »hvem af Dem kan — — i Tilfælde af — — hm — — tja — — tale bedst Fransk?«

Men nu var Slaget vundet for Baron Fritz.

Og efter at han med glødende Begejstring og på flydende Fransk havde fortalt om sit flerårige Ophold i Paris, rakte Obersten ham smilende Hånden og sagde:

»Jaja, min kære Løjtnant, gør Dem så i Stand til at starte om en halv Time! Og god Lykke!«

De øvrige Kammerater så misundeligt på Baron Fritz, da han tyve Minutter senere på Aftenen, iført fransk Løjtnantsuniform, med den nye, flade Hjelm trukket dybt ned i Panden, steg op i en af den store Republiks nyeste Aëroplaner, på hvis Vinger Trikoloren lyste mat i runde, koncentriske Cirkler.

Flyvemaskinen havde to Sæder, men Baronen afsløg Selskab på Turen, og Obersten var af samme Mening.

Hvis — — ja, så vilde det jo være unødvendigt, at to tyske Officerer — —

Efter endnu et sidste, kraftigt Håndtryk, satte Baron Fritz Propellen i Gang, entrede op i Maskinen, og let som en Fjer rullede den store Fugl på sine bløde Gum-mihjul hen over Grønsværet, slap Jorden med Klørne og forsvandt pilsnart over Trætoppe og sønderskudte Kirker og mod den tågede Aftenhimmel i Vest.

Baron Fritz skruede sig hurtigt op til 2000 Meters Højde. Nu måtte han snart være lige over Franskmandenes Front.

Noget efter syntes han, at han kunde høre en sig nærmende Flyvers Snurren.

Og ganske rigtigt!

Næppe 50 Meter fra hans egen Maskine kom et stort

Apparat imponerende sejlene. Dettes Fører vinkede i Forbifarten venligt til den tyske Løjtnant, og Baron Fritz besvarede straks høfligt hans Hilsen, medens et ironisk Smil krusede hans Læber.

Det var nu blevet næsten mørkt. Baron Fritz så på sit Ur. Halvti.

Han lod Maskinen gå ned, til han var nået til ca. 400 Meters Højde. Et Par Lys glimtede mat i Dybet under ham.

Han begyndte nu at gå ned i forsigtig Glideflugt for at orientere sig. Rundt om sig havde han en blå Aftentåge. Han kom til at lide på sin Hørelse.

En Klokkes Klemten lød dæmpet op til ham. Baron Fritz satte atter Propellen i Gang og besluttede at fortsætte Farten en halv Time endnu. Hvis han så landede, måtte han være temmelig langt bagved den egentlige Front.

Pludselig standsede Motoren med et Ryk! Flyvemaskinen begyndte at duve i en betænkelig Grad.

Løjtnanten greb med Jærnhånd om Rattet — hvad i Herrens Navn var der mon i Vejen? — Han susede nedad i rasende Fart — han forsøgte af alle sine Kræfter igen at sætte Motoren i Gang, men det var umuligt, der måtte være opstået en eller anden Defekt! — i alt Fald fik han nu så meget Herredømme over Maskinen, at han kunde gå ned i sagte Glideflugt — — jo, nu var det godt — — og medens han nærmede sig Jorden, hvirvlede Tusinder af Tanker om i hans Hjerne.

Hvis han nu landede midt i en Afdeling! Han vilde ikke tænke Tanken til Ende. Men han trak sin Revol-

ver op af Baglommen — — nu var der kun 30 Meter til Jorden — — hvor vilde han komme til at havne? — han anstrengte sine Øjne til det yderste.

Åh! han udstødte et Befrielsens Suk. — En stor åben Slette, ja, den herligste, nymejede Eng kunde han utydeligt skimte under sig, og efter endnu nogle Sekunder tog Aëroplanets Hjul let og elegant Jorden.

Baron Fritz så sig omkring.

Ikke ét levende Væsen var at se!

Kun nogle Køer lå i et Hjørne og tyggede nok så tilfredse Drøv under de tætte Grene af et Krat.

Længere borte var der en smuk Dal med nogle Småhuse. Løjtnanten kunde se Lysene gennem de små Ruder.

Og derhenne, ved en lille Vej til venstre, en stor, hvid Villa!

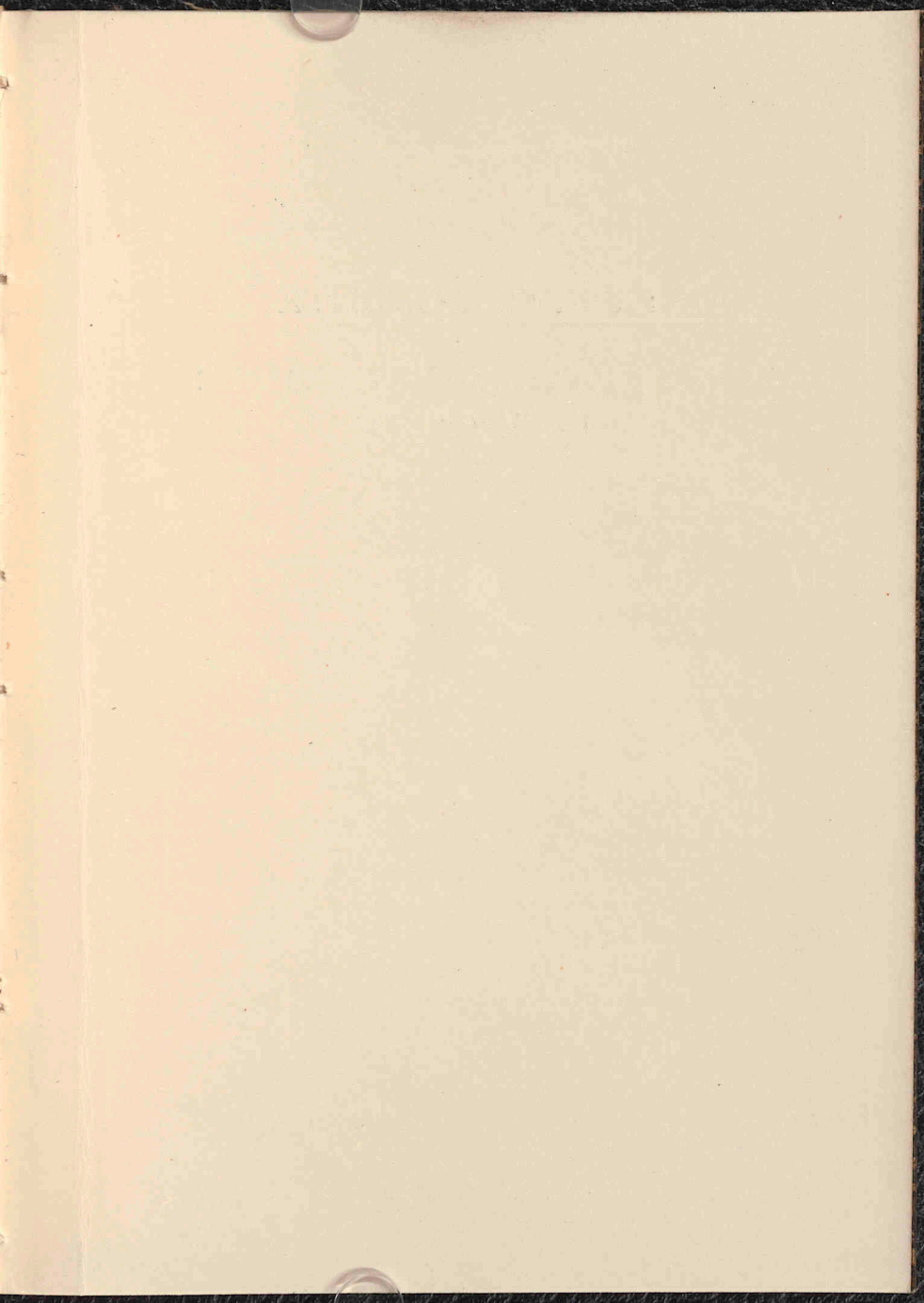
Her gjaldt det altså om at være forsigtig.

Han klatrede ned fra Maskinen og ønskede sig selv i Stilhed til Lykke med sit ligefrem vidunderlige Held. Han kunde ligeså godt være ramlet ned på et helt Regiment eller være blevet hængende i Trætoppene af en eller anden ubehagelig Skov!

Derpå rullede han Aëroplanet ind under det tætte Løv. Køerne så søvnigt og jovialt til og ikke så meget som flyttede sig af Stedet.

Baron Fritz sneg sig derefter forsigtigt hen til den hvide Villa. Fra et Vindue i nederste Etage silede et diskret gult Lys i en smal Stribe ud på Engen. Han gik stille som en And hen til Vinduet, hævede sig på Tåspidserne og kiggede ind ad Vinduet.

En elegant møbleret Spisesal mødte hans Blik. Ved

NYT NORDISK FORLAG

Tidligere udkom:

GÖSTA SEGERCRANTZ

LØJTNANT PATERSONS EVENTYR I MONTE CARLO

3. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

HENDES HØJHEDS MASSØR

3. Oplag — 2 Kr 50 Øre.

MINISTERPRÆSIDENTENS ELSKEDE

2. Oplag — 2 Kr. 50 Øre.

Fornyelig udkom:

RENÉ SCHICHELÉ: M I N V E N I N D E L O

En Historie fra Paris

2. Oplag — 3 Kr.

Af Pressens Omtale:

»Min Veninde Lo« er et Kunstværk, skabt i Henrykkelse. En Fortælling om en lille Kvindes Elskov i absolut Foragt for alle ydre Former.

